Registered M. 916.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை

என்னும்

ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்து ஶிஷ்ய ஸபைப்

பத்ரிகை.

ஸம்புடம் 3.] ப்ரமாதீச ஆவணி மீ. [ஸஞ்சிகை 7.

பத்ராதிபர்:—எஸ். வாஸுதேவாசார்யர்.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் ... ... 241.
2. வேதாந்தார்த்த ஸங்க்ரஹம்
ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யர் ... ... 248.
3. விஶிஷ்டாத்வைதம்
பத்ராதிபர் ... ... 255.
4. ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்
ஸ்ரீ. எஸ். வாஸுதேவாசார்யர் ... ... 259.
5. ஸங்க்ரமண புண்யகாலம்
ஸ்ரீ. சி. பாட்ராசார்யர் ... ... 268.
6. நிருபாதிக ஸௌஹார்த்தம்
ஒரு ஆஸ்திகர் ... ... 274.
7. புஸ்தக விமர்ஶம் ... ... 277.
8. கடிதங்கள் ... ... 277.
9. ஸ்ரீரங்கம் தேவஸ்தாநம் ... ... 279.

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து ஶிஷ்ய ஸபையின் கார்யதர்ஶியால்
ப்ரதி மாஸம் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ், சென்னை.

Copy-right reserved.

Annual Subscription Rs. 2-0-0] [Single Copy As. 3.

THE VEDANTA DIPIKA.

A MONTHLY TAMIL JOURNAL

OF

HINDU RELIGION AND PHILOSOPHY.

Editor.—S. Vasudevachariar B. A., L. T.

Vol. 3—No. 7.

August 1913.

NOTICE.

All contributions etc. should be addressed to **The Editor**, and all business letters, money orders etc. to **The Manager**, the Vedanta Dipika, 11 Kesavaperumal Sannidhi Street, Mylapore, Madras. Communications intended for publication in the succeeding issue should, as far as possible, reach the Editor not later than the 15th of the month. The Secretaries of affiliated associations are requested to send in every month advertisements and reports of meetings for publication.

Subscribers are requested to send their subscriptions for Vol. 3 as early as possible. Intending advertisers are requested to apply to the Manager for terms.

☞ பத்திரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவது "பத்ராதிபர்" என்கிற விலாஸத்திற்கும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும், கட்டணம் கட்டுவதும், விலாஸ மாறுதல்கள் அறிவிப்பதும், மற்றெல்லா விஷயங்களும் "மானேஜர், வேதாந்ததீபிகை, கேசவப்பெருமாள் ஸந்நிதிவீதி, மயிலாப்பூர்" என்கிற விலாஸத்திற்கும் அனுப்பப்படவேண்டும்.

ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் 15உக்குள் கிடைக்கும் விஷயங்கள் தான் அந்தந்த மாஸத்து ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும். ப்ரதி மாஸமும் பிரிவுகளின் கார்யதர்சிகள் அங்கங்கு நடக்கும் விசேஷ வ்ருத்தாந்தங்களை தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யும்பொருட்டு எழுதி அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். சந்தா தாரர்கள் எல்லாரும் மூன்றாவது வருஷச் சந்தாவை விளம்பமில்லாமல் அனுப்பவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

வருஷம் 1-க்குக் கட்டணம் ரூபாய் ௨.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை

என்னும்

ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்து ஶிஷ்யஸபைப் பத்ரிகை.

பத்ராதிபர் :—எஸ். வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 3.] ப்ரமாதீசஸூ ஆவணிமீ [ஸஞ்சிகை 7.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

“ த்ரிபுவனகமனம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ” [ஸ்ரீபாகவதம் 1. 9. 33.]

கர்மாநுஷ்டாநம்.

சென்ற மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில் கர்மாநுஷ்டாந விஷயமாக விசாரித்து வருகையில், ஒரு கர்மத்தை நாம் அநுஷ்டிக்கும் காலத்தில் அதற்கு அநுகுணமான மநோவ்ருத்தி யின்றிக்கே கேவலம் பாஹ்ய வ்யாபாரங்களை மாத்ரம் அநுஷ்டித்து வந்தால், அந்தக் கர்மம் நிஷ்பல மென்றும், நம்மால் உத்தேஶிக்கப்படும் பகவந் முகோல்லாஸம் அதனல் கிஞ்சித்தேனும் ஏற்படாது என்றும் நாம் எழுதியிருந்தோம். கர்ம ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதித்துக்கொள்ள ஶக்தியற்றவர்களாகவும், அப்படி ஶக்தியில்லாதது பற்றி மிக்க அநுதாபத்துடன் ‘பகவதாஜ்ஞாநுஷ்டாந ரூபமான ஒரு கைங்கர்யத்தை நாம் செய்கிறேம்’ என்கிற ஸ்தூலமான ஒரு ஜ்ஞாநத்தை மாத்ர முடையவர்களாகவும் கர்மங்

களை ஶ்ரத்தையுடனும் விஶ்வாஸத்துடனும் அநுஷ்டித்து வரும் ஸாத்விகர்களுக்கு நாம் எழுதியது அந்வயிக்காது; ருஜுவான அநுதாபமுள்ள பக்தனைக் காணும்போது பகவாந் அவனிடம் அத்யந்தம் ப்ரீதனாகி ஶ்ரேயஸ் ஸாதநமான ஸாமக்ரிகளைக் கொடுத்து அவனைப் பூர்ணமாக அநுக்ரஹிக்கிறானென்று ஆசார்யர்களுடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலிருந்து நாம் அறிகிறோம். அப்படிக்கில்லாமல், கர்ம ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைத் தெரிந்துகொள்ள ஶக்தர்களாக இருக்கையிலும் அதில் ஶ்ரத்தை யற்றவர்களாய்க் கேவலம் டம்பத்திற்காக அநுஷ்டாந பாவனையைப் பாராட்டிக் கொண்டு அந்தந்தக் கர்மங்களுக்கு அபேக்ஷிதமாயுள்ள மநோ வ்யாபார மின்றிக்கே பரப்ரதாரணத்தை மாத்ரம் செய்துவரும் அஸாத்விகர்கள் பகவதநுக்ரஹத்திற்கு ஸர்வதா பாத்ரமாக மாட்டார்கள் என்பதுதான் நம்முடைய அபிப்ராயம்.

நமது ஸித்தாந்தமும், நித்ய நைமித்திகாதி ரூபங்களாகிய அக்நிஹோத்ரம் முதலிய கர்மங்களை நாம் அநுஷ்டிக்கும் காலங்களில் அவைகளுக்குரிய ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்துடனே அவைகளை நாம் அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றே சொல்லுகின்றது. "தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாऽநாஶகேந" என்கிற ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத் வாக்யம் முதலியவற்றை அவலம்பித்து, ப்ரஹ்ம வித்யைக்கு ஆஶ்ரம கர்மங்களெல்லாம் அங்கங்களென்றும், அந்த ப்ரஹ்ம வித்யை உத்பந்நமாகி அதிஶய விஶேஷத்தை அடையும் பொருட்டு ப்ரதிதிநம் எவ்வித லோபமு மின்றிக்கே எல்லாக் கர்மங்களும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வரவேண்டு மென்றும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் அக்நிஹோத்ராத்யதிகரணம் முதலிய பல இடங்களிலே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் நிர்வஹித்திருக்கிறார். கர்ம ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமின்றிக்கே கர்மாநுஷ்டாநம் செய்வது அந்தக் கர்மத்துக்கு ஒருவித லோபத்தை உண்டுபண்ணு மாதலால் ஸரியான ப்ரஹ்மவித்யா நிஷ்பத்திக்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்துடன் அநுஷ்டிக்கப்படும் கர்மங்களே ஸாதநங்கள் என்பது இதனால் வ்யக்தமாகின்றது. தவிரவும், ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணத்தில் 'கர்ம விசாரம் செய்துவிட்டே ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்ய வேண்டியதா? இல்லாவிட்டால், கர்ம விசாரம் செய்யாமலே ப்ரஹ்மவிசாரத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கலாமா?'

என்பதை விசாரித்து 'ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸைக்குக் கர்ம விசாரம் பூர்வ வ்ருத்தம்' என்று அநேக ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு ஸ்தாபிக்குமிடத்தில் பின்வருமாறு நிகமநத்தை நாம் பார்க்கிறோம். "கர்மதோபேக்ஷிதகர்மஸ்வரூபஜ்ஞாநம் கேவலகர்மணாமல்பாஸ்திரபலத்வஜ்ஞாநம் ச கர்மமீமாம்ஸாவஸேயமிதி தஸ்யாபேக்ஷிதா ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாயாஃ பூர்வவ்ருத்ததா வக்தவ்யா" 'கர்ம ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமும், கேவல கர்மங்களுடைய பலமானது அல்பமாகவும், அஸ்திரமாகவும் இருக்கின்றது என்கிற ஜ்ஞாநமும் கர்ம மீமாம்ஸையாலேயே உண்டாகத் தகுந்தவை யானதால், கர்ம விசாரம் செய்தே ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸையில் ப்ரவ்ருத்திக்கவேணும்' என்று இதற்கு அர்த்தம். இதனால், கர்ம மீமாம்ஸைக்குப் பூர்வ வ்ருத்தத்வம் வருவதற்கு 'அந்தக் கர்ம விசாரத்தால் கர்ம ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமும் கர்மங்களுக்கு உள்ள அல்ப அஸ்திர பலத்வ ஜ்ஞாநமும் உண்டாகின்றன' என்பது ஹேது என்று சொன்னது ஆகிறபடியால், அல்ப அஸ்திர பலத்வ ஜ்ஞாநம் அவஶ்யம் அபேக்ஷிதமா யிருப்பதுபோல ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமும் அவஶ்யம் அபேக்ஷிதமென்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ள மென்பது ஸித்தம். இந்த வாக்யத்திற்கு அவதாரிகையாக ஶ்ருத ப்ரகாஶிகையில் காணப்படும் வாக்யமும், கர்மாநுஷ்டாநத்திற்கு ஜ்ஞாநம் அபேக்ஷிதம் என்றே சொல்லுகின்றது. "கர்மவிசாரஸ்ய கிம் ப்ரஹ்மவிசாரபூர்வவ்ருத்தத்வமித்யபேக்ஷாயாம், கர்மாநுஷ்டாநஸ்ய ஜ்ஞாநாபேக்ஷத்வாத் ஜ்ஞாநஸ்ய மீமாம்ஸாதீநத்வாச்ச தத்விமர்ஶஃ பூர்வவ்ருத்த இத்யாஹ க்ருத இதி॥"

ஆனால், 'ஜப காலங்களில் உச்சரிக்கப்படும் மந்த்ரங்களுடையவும் அந்த மந்த்ரங்களுக்கு பீஜாக்ஷரங்களாக உச்சரிக்கப்படும் அக்ஷரங்களுடையவும் அர்த்த ஜ்ஞாநம் அபேக்ஷிதம் தானே?' என்று ஒரு ஶங்கை ஜநிக்கலாம். த்ருடமான விஶ்வாஸம் அவஶ்யம் அபேக்ஷிதமாவதுபோல, அர்த்த ஜ்ஞாநமும் அபேக்ஷிதமென்றே பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆசார்யர்களிடமிருந்து மந்த்ரோபதேஶம் பெற்றுக்கொள்ளும்பொழுது அதன் அர்த்தத்தையும் தெரிந்துகொள்வது ஶிஷ்டாசாரமன்றோ? நமக்கு ஸர்வவிதத்திலும் தாரகமாயுள்ள திருமந்த்ரங்களுடைய அர்த்தத்தை

நமது ஆசார்யர்கள் நமக்கு உபதேஶிக்கவில்லையா? மந்த்ரங்களுடைய அர்த்த ஜ்ஞாநம் அநபேக்ஷிதமானால் திருமந்த்ரார்த்தம் முதலிய க்ரந்தங்களின் ரசனையே வ்யர்த்தமாக ப்ரஸங்கிக்கும்.

“𑌸𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹𑍀𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌜𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌅𑌯𑍇𑌨 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌨𑍍𑌤𑍁 …… 𑌸𑌾𑌰𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌯𑌦𑌿 𑌕𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌷𑍍𑌠𑌿 𑌹𑌵𑌨𑍇 𑌨𑌾𑌥 𑌸𑌾𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌃 ॥”

என்று ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகன் அநுக்ரஹித்திருக்கிறாரே தவிர, ஜ்ஞாநாபேக்ஷையைக் காட்டும் ‘𑌸𑌾𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃’ என்னும் பத மின்றிக்கே ‘𑌕𑍇𑌵𑌲𑌮𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌦𑌿𑌕𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌷𑍍𑌠𑌿 𑌸 𑌨𑍋 𑌨𑌾𑌥𑌃’ என்று அநுக்ரஹிக்க வில்லை. ஆகையால், எந்த அநுஷ்டாநத்திலும் ஜ்ஞாநம் அபேக்ஷிதமே தவிரக் கேவல காயிக வாசிக வ்யாபாரங்கள் ப்ரயோஜநங்களாக மாட்டா என்றே நாம் நினைக்கிறோம்.

∴ ∴ ∴

ஸ்ரீரங்கம் தேவஸ்தாநம்.

தர்மத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள ஆலயங்கள் மடங்கள் முதலிய ஸ்தாநங்களுடைய பரிஶீலநம் ஸரிவர நடந்துவராவிட்டால், அதற்கு வேண்டுபவையான சீர் திருத்தங்களை க்ரமமாகச் செய்துவைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு ‘தர்ம ரக்ஷண ஸபை’ என்னும் ஒரு ஸபை கொஞ்ச காலமாக நடைபெற்று வருகின்றது என்பது அநேகமாக எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். அந்த ஸபையார், ஸ்ரீரங்கம் தேவஸ்தாநத்தில் சீர் திருத்தங்கள் அபேக்ஷிதங்களா யிருப்பதை உணர்ந்து, அவைகளைச் செய்விக்கும்பொருட்டுத் திருச்சிராப்பள்ளி ஸப்கோர்ட்டில் ஸ்வல்ப காலத்திற்கு முன்னே ஒரு வ்யாஜ்யம் செய்தார்கள். அது இப்பொழுது முடிவுபெற்றது; ஸரியான பரிஶீலநத்திற்கு உரிய புதிய வ்யவஸ்தைகளும் கோர்ட்டாரவர்களால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த வ்யவஸ்தைகளின் விஶேஷித்த விஷயங்களை இந்த ஸஞ்சிகையில் மற்றோரிடத்தில் ப்ரசுரம் செய்திருக்கிறோம். இவைகளை ஸர்வ ப்ரகாரத்திலும் நிர்த்துஷ்டமென்று நாம் சொல்லத் துணியோம். பூர்ணமான பர்யாலோசனைகள் செய்து யாதொரு அத்ருப்திக்கும் இடங் கொடுக்காம லிருக்கவேண்டு

மென்கிற ஸாது தமமான எண்ணங்களுடன் புதிதாக எவ்வித மான வ்யவஸ்தையை நாம் உண்டுபண்ணினாலும், அந்த வ்யவஸ் தை ஸங்குசித ஜ்ஞாநர்களான மநுஷ்யர்களால் உண்டுபண்ணப் பட் டிருக்கின்றது என்கிற காரணத்தினாலேயே, அநேக ப்ரகார ங்களில் தோஷ துஷ்டமாகவும் குறைவுள்ளதாகவுமே இருக்கு மாகையால், ப்ரக்ருத இந்தத் தேவஸ்தாந ஸம்பந்தமான வ்யவ ஸ்தையும் சில அம்ஶங்களிலாவது தோஷயுக்தமாகவே இருக்கக் கூடும். ஆனாலும், அநேக அம்ஶங்களில் முந்தி இருந்த ஸ்திதி யைக் காட்டிலும் இந்த வ்யவஸ்தை நடைபெற ஆரம்பித்தபிறகு தேவஸ்தாநத்திற்கு நன்மை ஏற்படு மென்பதில் ஸந்தேஹமே இல்லை. ஸேவார்த்திகளால் பகவதர்ப்பணமாக ஸமர்ப்பிக்கப்படும் த்ரவ்யங்களுக்கு ஸத் விநியோகமும், தாரித்ர்யத்தால் வருந்தும் அநேக ஏழைகளுக்கு தர்மயமான ஸஹாயமும், ஶ்ரேயஸ் ஸாதக மான ஆத்ம ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரசாரமும் பலவகையில் அபி வ்ருத்தங்களாகி, ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிவாரத்தை ஆஶ்ர யிக்கும் ப்ரஜைகள் எல்லாருக்கும் இனி மேன்மேல் க்ஷேமம் உண்டாகு மென்றே நாம் நினைக்கிறோம்.

∴ ∴ ∴

ஸ்ரீ விஶிஷ்டாத்வைத ப்ரவசந ஸபை.

சற்றேறக்குறைய இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னமே, இவ் விடத்திலுள்ள சில ஆஸ்திகர்களால், ஸ்ரீ விஶி ஷ்டாத்வைதஸம்பந்தமான க்ரந்தங்களை ஶுத்த மாக ப்ரசாரம் செய்து அதனால் ஜநங்களுக்கு ஒரு விதமான நன்மையைச் செய்ய வேணு மென்கிற எண்ணத்துடன் 'ஸ்ரீ விஶிஷ்டாத்வைத ப்ரவசந ஸபை' என்னும் ஒரு ஸபை உண்டுபண்ணப்பட்டது என்று அநேக மாக எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். ஸர்வ விதத்திலும் எல் லாருடைய விஶ்வாஸத்திற்கும் கௌரவ புத்திக்கும் பாத்ரமா கும் அநேக ஆஸ்திகர்கள் இந்த ஸபையில் அந்வயித்திருந்தபடி யாலும், பாகவதோத்தமர்களான பல வித்வத் ரத்நங்களுடைய அநுக்ரஹமும் இந்த ஸபைக்குக் குறைவின்றிக்கே கிடைத்தரு ந்தபடியாலும், இந்த ஸபையினுடைய நோக்கம் ஶீக்ரத்தில் பரி நிஷ்பத்தியை அடையு மென்று மிக்க ஆவலுடன் நாம் எதிர் பார்த்திருந்தோம். இது வரையில் அந்த ஸபையாருடைய ப்ரய

த்நம் ஸபலமானதாக நமக்குத் தெரியவரவில்லை. ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேஶிகனுடைய திவ்யஸூக்திகளை முதலில் ப்ரசுரம் செய்வதாகவும் பிறகு இதர விஶிஷ்டாத்வைதிகளான ஆசார்யர்களுடைய க்ரந்தங்களை க்ரமஶ: வெளிப்படுத்துவதாகவும் இந்த ஸபையின் ப்ரவர்த்தகர்கள் எண்ணி, 'ந்யாய பரிஶுத்தி' என்னும் க்ரந்தத்தைச் சில பண்டிதவரர்களைக்கொண்டு பரிஶோதநம் செய்வித்து அதை அவர்கள் கொஞ்ச காலமாக அச்சிட்டுவந்ததை நாம் அறிவோம். பிறகு என்ன காரணத்தினாலோ அது பரிஸமாப்தியை அடையாமற் போய்விட்டது. "ஶ்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நாநி" என்கிறபடி நல்ல கார்யங்களுக்கு அநேக விக்நங்கள் நேர்வது ஸஹஜமானாலும், உத்தம குணமுடையவர்களான இந்த ஸபையின் ப்ரவர்த்தகர்கள் ஸர்வஶ்லாக்யமான இந்த ப்ரயத்நத்தை இப்படி விகநிதமாகும்படி பார்த்து வருகிறார்களே என்பது நமக்கு வருத்தத்தை உண்டுபண்ணுகின்றது. ஆனாலும், இந்த விக்நம் தாத்காலிகமான ஒரு மூர்ச்சை தான் என்றும், அதிஶீக்ரத்தில் பகவத் கடாக்ஷத்தால் அநுக்ருஹீதர்களாய் இந்த ஸபையின் ப்ரவர்த்தகர்கள் ஆரப்தமான கார்யத்தை முடிவுபெறச் செய்ய வேண்டுவதற்கு உரிய முயற்சிகளைச் செய்வார்களென்றும் நம்புகிறோம். [ஸ்ரீ விஶிஷ்டாத்வைத ப்ரவசந ஸபையைப்பற்றி நாம் இதை எழுதியதற்குப் பிறகு, 'ந்யாய பரிஶுத்தி' என்னும் க்ரந்தம் பூர்த்தியாகிவிட்டதென்றும், இனிமேல் நடக்கவேண்டிய விஷயங்களைப்பற்றிப் புதிதாகச் சில தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்றனவென்றும் கேள்விப்படுகிறோம். இது எல்லாருக்கும் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஸமாசாரம்.]

∴ ∴ ∴

மைஸூர் மர்யாதை.

சென்ற ஆனி மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில், மைஸூர் மஹா ராஜாங்கத்தார் ஸ்ரீ அஹோபிலம் முதலிய சில ஸந்நிதிகளுக்கு பஹுகாலமாகச் செய்துகொண்டு வந்திருந்த மர்யாதையை இப்பொழுது குறைத்து விட்டார்களென்றும், அப்படிக் குறைத்திருப்பதன் ந்யாய விரோதத்தைப்பற்றி பெங்களூர் ஸ்ரீ. பி. கெ. கருடாசார்யர், திவான் அவர்களுக்கு மனுச் செய்துகொண்டிருக்கிறாரென்றும் எழுதியிருந்தோம். அதற்குத் திவான் அவர்

கள் இன்னும் எவ்வித உத்தரவையும் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. இது இப்படியிருக்கையில், ஸ்ரீ. பி. கெ. கருடாசார்யர், தமது மனுவுக்கு ஒரு பலத்தை ஸம்பாதிக்கக் கருதி ஸ்ரீ. அஹோபிலம் ஸந்நிதிக்கு ஒரு விஜ்ஞாபந பத்ரிகையை அனுப்பி, ஸந்நிதி தஸ்தாவீஜுகளிலிருந்து மைஸூர் மஹாராஜாங்கத்தாராற் செய்யப்படவேண்டும் மர்யாதையின் ப்ரகாரம் ஏதாவது வெளிப்படும் பக்ஷத்தில் அதைத் தமக்கு நியமிக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்திருந்தார். அந்த விஜ்ஞாபநத்திற்கு ஸ்ரீ ஸந்நிதி ஏஜண்டு ஸ்ரீ. குப்புஸ்வாமி ஐயங்கார், ஸந்நிதி ஸம்பந்தமான தஸ்தாவீஜுக ளெல்லாம் ந்ருஸிம்ஹபுரத்தில் இருக்கின்றன வென்றும், அவைகளை இப்பொழுது தேடி எடுப்பது ஸாத்யப்படாதென்றும் ஒரு பதில் எழுதியிருக்கிறாராம். இந்த ஔதாஸீந்யத்தைப் பற்றி நாம் என்ன சொல்லலாம்? ஸ்ரீ ஸந்நிதியின் கௌரவத்தை உத்தேசித்தே மிகுந்த ச்ரத்தையுடன் தமது ச்ரமத்தைப் பாராட்டாமல் இது விஷயத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் ஸ்ரீ. பி. கெ. கருடாசார்யர் போன்ற ஆஸ்திகருக்கு ஸ்ரீ ஸந்நிதி அதிகாரிகள் இவ்வளவு அநாதரவுடன் ஸ்ரீமுகம் நியமிப்பது அவர்களுடைய அதிகாரத்திற்கும் காம்பீர்யத்திற்கும் அத்யந்தம் அநுபபந்நம். இவர்களுடைய ஆதரவு இல்லாவிடினும், இந்த விஷயத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்க வேண்டியது ஶிஷ்ய தர்மமென்றே எண்ணி ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கும் ஸ்ரீ கருடாசார்யர், தம்மால் இயன்றமட்டும் கார்ய ஸாதநத்தில் பரிச்ரமப்படுவரே தவிர, ஸந்நிதியார் அநாதரித்து விட்டார் என்கிற காரணத்தால் உபரதராகத் திரும்பமாட்டார். ஆனாலும், ஶிஷ்ய ஸபை ஸம்பந்த மிருக்குமிடத்தில் ஸ்ரீ ஸந்நிதியார் ஹிதாஹித விவேசந மின்றிக்கே ப்ரமப்ரயுக்தமான சில அதிஶங்கைகளைச் செய்துகொண்டு வழியல்லா வழியில் ப்ரவருத்திக்கிறார்களே! என்பது மாத்ரம் நமக்கு ஶோகத்தை விளைவிக்கின்றது.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்தார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

(தொடர்ச்சி.)

ஜந்மாத்யதிகரணம். 2.

முன் அதிகரணத்தில், ஸித்த வஸ்துவான ப்ரஹ்மத்தை வேதாந்தங்கள் போதிக்கமாட்டா என்கிற ஆக்ஷேபம் நிவர்த்திக்கப்பட்டு வேதாந்தவிசாரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கது என்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது. ஆகிலும், ப்ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணம் ஏற்பட்டாலன்றோ அதை விசாரிப்பது கூடும்; அதற்கு லக்ஷணமே சொல்வது கூடாது என்னும் ஆக்ஷேபம் உண்டாகிறது. இதை இந்த அதிகரணத்தில் பரிஹரிக்கிறார்.

ஜந்மாத்யஸ்ய யத: **(க. க. உ.)**

இந்த ஜகத்துக்கு எதிலிருந்து ஜந்மம் முதலானவையோ (அது ப்ரஹ்மம்.)

அதாவது - நாம் ப்ரத்யக்ஷமாய்ப் பார்க்கிற மிக விசித்ரமான லோகமும், பலவகையாய் வேறு வேறு ஸுகதுக்கங்களுடன் கூடி விளங்கும் ஜீவகோடிகளும் ஸர்வஜ்ஞராய் ஸர்வஶக்தியான எந்தப் பகவானால் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை யடைகின்றனவோ அந்த வஸ்துவே ப்ரஹ்ம மென்னப்படுகிறது.

விசாரிக்கப்பட வேண்டியதான ப்ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணம் சொல்லமுடியாதென்று **பூர்வபக்ஷம்**. ஏனென்றால், லக்ஷணமென்பது, ஒரு வஸ்துவை அதைப் போன்றனவும் அதைப்போ லிராமலிருக்கின்றனவுமான மற்றெல்லாவஸ்துக்களிலிருந்தும் பிரித்துக் காட்டுவதே யாகும். அப்படி லக்ஷணம் சொல்வது **விஶேஷணத்தாலாவது உபலக்ஷணத்தாலாவது** சொல்ல வேண்டும். 'கறுத்த மேனியும் சிவந்த கண்ணு முள்ளவன் க்ருஷ்ணன்' என்றால், இந்த அடையாளங்கள் க்ருஷ்ணனுக்கு விஶேஷணங்களாய்

அவனைக் குறிக்கின்றன. 'அதோ ஸாரஸ பக்ஷி தங்கியிருக்கும் வயல் தேவதத்தனுடையது' என்றால், அந்தப் பக்ஷியின் ஸம்பந்தம் உபலக்ஷணமாய்த் தேவதத்தன்வயலை அறிவிக்கின்றது. இப்படி விசேஷணமாயாவது உபலக்ஷணமாயாவது ப்ரஹ்மத்தின் அடையாளங்களைக் குறிப்பதொரு வேதாந்த வசநமு மில்லையாகையால், ப்ரஹ்ம விசாரம் கூடாது. ஆனால், ' "யதோ வா இமாநி பூதாநி" என்று தொடங்கி "தத் ப்ரஹ்ம" என்று முடிகிற (தைத்திரீயம் ப்ருகுவல்லி 1) வாக்யம் லக்ஷணமாகாதோ?' என்று கேட்கலாம். இந்த வாக்யத்தால், 'எதிலிருந்து இந்தப் பூதங்களெல்லாம் உண்டாகின்றனவோ, உண்டானபின் எதனால் பிழைத்திருக்கின்றனவோ, முடிவில் எதில் லயத்தை அடைகின்றனவோ அதுதான் ப்ரஹ்மம், அதை அறி' என்று அர்த்தம் ஏற்பட்டபோதிலும், இந்த மூன்று அடையாளங்களும் ப்ரஹ்மத்துக்கு விசேஷணங்களாய் லக்ஷணமாகா. விசேஷணங்கள் விலக்கும் குணமுள்ளவைகள். 'கறுத்த மநுஷ்யன் க்ருஷ்ணன்' என்றால், 'கறுத்த' என்னும் விசேஷணம் கறுப்பில்லாத இதர மநுஷ்யர்கள் எல்லாரையும் விலக்குகிறது. அதுபோல, இங்கு மற்றவர்களை விலக்கி ப்ரஹ்மத்தைக் காட்ட மூன்று விசேஷணங்க ளிருப்பதால் ஒவ்வொரு விசேஷணத்தாலும் குறிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மம் வேறாகவே ஆகும். ஆனது பற்றி, ஒரே ப்ரஹ்மத்துக்கு இவை லக்ஷணமாகா. க்ருஷ்ணன் ஒருவனென்று நாம் அறிந்திருக்கும்போது, கறுத்த மேனியன், சிவந்த கண்ணன், நீண்ட கையன் என்று பல விசேஷணங்கள் சொன்னாலும் இவைகள் ஒருவனையே குறிப்பதாக நாம் அறிகிறோம். ப்ரஹ்மம் ஒன்றா? பலவா? என்று நாம் அறியோமாகையால் முன் சொன்ன மூன்று அடையாளங்களால் ஒரே ப்ரஹ்மமென்று நாம் அறிவது கூடாது. ஆகையால், இந்த வாக்யம் விசேஷணமடியாக ப்ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணமாகாது.

மேலும், உபலக்ஷண வழியாலும் இந்த அடையாளங்கள் லக்ஷணத்துக்குத் தகாதவையே. 'ஸாரஸமிருக்கும் வயல் தேவதத்தன் வயல்' என்னுமிடத்து, நமது கண்ணுக்கு ஒரு வயல் தென்பட்டு அதில் ஸாரஸத்தின் சேர்க்கையும் தெரிந்து இந்த

அடையாளத்தால் 'இது தேவதத்தனுடையது' என்னும் முன் அறியாத ஸம்பந்தத்தை அறிகிறோம். அப்படியே 'சந்த்ரன் எங்கே?' என்போனுக்கு 'அதோ மரக்கிளையினருகில் சந்த்ரன்' என்னும் வாக்யம் சந்த்ரனைக் காட்டுகிறது. இங்கும் முன் இவன் பார்த்தறிந்த சந்த்ரன் மனத்தில் இருப்பதால் மரக்கிளையும் சந்த்ரனும் ஒரே திக்கில் இருப்பன வென்கிற இந்த ஸம்பந்தத்தை அறிந்தவுடன் சந்த்ரனுடைய நிலைமையை அறிய இந்த வாக்யம் ஹேதுவாகின்றது. இதுவும், உபலக்ஷணத்துக்கு உதாஹரணம். அதாவது - உபலக்ஷண ஸ்தலங்களிலெல்லாம், முன் ஒரு ப்ரகாரமாய் அறியப்பட்ட வஸ்து வேறு ஒருஅடையாளத்தால் வேறு ப்ரகாரமாய்க் காணப்படும். இங்கு ப்ரஹ்மம் ஒருவிதமாயும் முன் அறியப்பட்டதல்ல தாகையால் இதை யறிய உபலக்ஷணவழியாய் லக்ஷணம் சொல்வதும் கூடாது. ஆகையால், முன் வாக்யத்தால் ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை.

இந்தப் பூர்வபக்ஷத்துக்கு ஸூத்ரம் ஸமாதாநம். எப்படியெனில், உபலக்ஷணமாயும் விசேஷணமாயும் இந்த வாக்யத்தில் கண்ட அடையாளங்களே தகுந்த லக்ஷணம்.

முதலாவது.— 'ப்ரஹ்மம் எது?' என்னும் கேள்விக்கு 'ஜகத்காரணம் ப்ரஹ்மம்' என்பது மறுமொழி. ப்ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணம் 'ஜகத்துக்குக் காரணமான வஸ்து' என்றதாயிற்று. பல ச்ருதிகளில் எந்த வஸ்து எந்தக் குணங்களுடன் பொருந்தினதாய் எல்லா ஜகத்துக்கும் காரணமாகச் சொல்லப்படுகின்றதோ அதுதான் ப்ரஹ்மம். 'ப்ரஹ்மம்' என்னும் சொல், "ப்ருஹதி ப்ரும்ஹயதி தஸ்மாதுச்யதே பரம் ப்ரஹ்ம" (அதர்வ சிரஸ் உபநி.) "ப்ருஹத்த்வாத் ப்ரும்ஹணத்வாச்ச தத் ப்ரஹ்மேத்யபிதீயதே" (விஷ்ணுபுராணம்) என்கிற வசநங்களால் அளவற்ற பெருமையை யுடைய ஓர் வஸ்துவைக் காட்டுகிறது. ஜகத்துக்குக் காரணமாய் ப்ரஸித்தமான வஸ்து "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்" என்பது முதலான (சாந்தோக் -

6. 2. 1.) வாக்யங்களில் சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஶ்ருதிக்குப் பொருள்: ‘இதம் ஸதேவ ஸோம்ய ஏகமேவாத்விதீயம்’ — நாம் இப்போது விவிதமாய்ப் பார்க்கும் இந்த ப்ரபஞ்சம், முன், (அதாவது - ப்ரளயகாலத்தில்,) ஸத் ஆக (அதாவது - இருக்கிறதென்னும் ஒரே அவஸ்தையை யுள்ளதாய்,) ஒன்றாய் (அதாவது - ஒரே வஸ்துவாய்) இருந்தது. அதாவது - ஸத் என்னும் காரணவஸ்து, பின்புண்டான எல்லாவற்றுக்கும் உபாதான காரணமாயும், ‘அத்விதீயம்’ அதுவே எல்லாவற்றுக்கும் நிமித்தகாரணமாயும் ஆயிற்று. ‘ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய’ - அந்த ஸத் என்னும் காரணவஸ்துதானே எல்லா வஸ்துவாயும் ஆகத் தன்னை ஸங்கல்பித்துக் கொண்டது. இந்த ஸ்ருஷ்டி வாக்யத்தில் வ்யக்தமாய் ஒரு வஸ்து ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமாயும் அதுவே நிமித்த காரணமாயும் சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட வஸ்துதான் பரஹ்மம் என்று ‘யதோ வா இமாநி’ என்னும் வாக்யம் குறிப்பிடுகின்றது. பொதுவாய் ஸர்வஜ்ஞமாய் ஸர்வஶக்தியானதென்று அறியப்பட்ட ஒரு வஸ்துவை ஜகத்காரண மென்கிற உபலக்ஷணத்தாலே ‘ப்ரஹ்மம்,’ அதாவது - ஸ்வரூபத்தாலும் குணங்களாலும் அளவற்றது என்று நாம் அறிகிறோம். ப்ருஹத்த்வமாவது - கல்யாண குணங்களுடன் பொருந்தியிருக்கை; ப்ருஂஹணத்வம் - ஸ்வேதர ஹேய ப்ரத்யநீகத்வம், ஹேயமான குணங்க ளில்லாமலிருக்கை. இப்படி இரண்டு அர்த்தங்களையும் ப்ருஹ்மபதம் காட்டுவதால், ஒரு ப்ரகாரமாய் ஸர்வஜ்ஞமாய் ஸர்வஶக்தியாய் அறியப்பட்ட வஸ்து ஜகத்தின் ஜந்மம், ஸ்திதி, லயங்களாகிற உபலக்ஷணங்களால் ப்ரஹ்மமென்று அறியப்படுகிறது. இதை ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேஶிகன்,

‘ஹேதுத்வஸார்வஜ்ஞ்யஸம்ஸக்த்யாதி ப்ரவிஶேஷ ஶப்தணீயநிர்வஜிக ப்ருஹ்மஶப்தாயதுக்தை:’ என்று அருளிச்செய்தார்.

சித்தையும் அசித்தையும் ஶரீரமாகக் கொண்ட பரமாத்மாவுக்கு இந்த இரண்டும் விஶேஷணங்கள். விஶேஷ்யமான பர

மாத்மாவை ப்ரஹ்ம மென்பது உண்டு. விஶிஷ்டத்துக்கும் ப்ரஹ்மம் என்று வ்யவஹார முண்டு. விஶேஷ்யமான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ஜகத்காரணத்வம் உபலக்ஷணம். இதனால், இதுவரையிலும் சொல்லிவந்ததை உபலக்ஷணபக்ஷ மென்கிறது.

இரண்டாவது-விஶேஷண பக்ஷத்திலும் இந்த ஜகத்காரணத்வமே ப்ரஹ்மலக்ஷணமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அப்போது விஶிஷ்டமான ப்ரஹ்மத்துக்கு அது லக்ஷணமாகும்; விஶிஷ்டத்துக்கு லக்ஷணமில்லாமல் விஶேஷ்யாம்ஶத்துக்கு மாத்ரம் 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்னும் (தை - ஆந. 1.) வாக்யம் லக்ஷணம்; அதை ஶோதகவாக்யமென்று சொல்வது உண்டு. ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மம் விஶிஷ்டமானதனால் விஶிஷ்டத்தின் காரணத்வத்தையே ஸூத்ரக்காரர் லக்ஷணமாக உதாஹரித்தார். இனி, விஶேஷணமாயும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயங்கள் ப்ரஹ்மலக்ஷண மென்னப்படுகின்றன; இங்கே ஸ்ருஷ்டிகாரணத்வம், ஸ்திதிகாரணத்வம், லயகாரணத்வம் என்னும் மூன்றும் தனித்தனியாயும் சேர்ந்தும் லக்ஷணங்கள் தான். மூன்று லக்ஷணங்களால் வெவ்வேறு ப்ரஹ்மமாகத் தோன்றுகிறதென்று சொன்னது சரியன்று. விஶேஷணங்கள் பரஸ்பர விருத்தமாயிருந்தால் விஶேஷ்யமான வஸ்துக்கள் பலவாகத்தோன்றும். 'கொம்புள்ளதும் கொம்பற்றதுமான பசு' என்றால் சில கொம்புள்ளன வென்றும் சில கொம்பற்றன வென்றும் அர்த்தமாகும். 'வெளுத்துக் கொழுத்த பசு' என்றால் ஒரே பசு இரண்டு விஶேஷணங்களு முடையதாயிருக்கக் குறையில்லை; அப்படியே ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸ்திதிக்கும்லயத்துக்கும் காரணமான வஸ்து ஒன்றே யாகும். ஏனென்றால், ஸ்ருஷ்டியும் ஸ்திதியும் லயமும் வெவ்வேறு காலமாகையால் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லை. 'ஸ்ருஷ்டிகாரணம் ப்ரஹ்மம்' என்றாலும் ஸ்திதிகாரணமாக வேறு ஒன்றும் சொல்லக்கூடாமையால் ஒவ்வொரு லக்ஷணமே பொருந்தும். ஆகிலும், ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயங்களுக்கு வெவ்வேறு காரணங்களோ என்கிற ஸம்ஶய நிவ்ருத்திக்காக மூன்றும் சேர்ந்து ப்ரஹ்ம லக்ஷணமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகை

யால், 'யதோ வா இமாநி' என்னும் வாக்யமே விசேஷண வழியாக ப்ரஹ்ம லக்ஷண மாகையால் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்வது கூடும் என்றதாயிற்று.

'ஒரே லக்ஷணத்தை விசேஷணமாயும் உபலக்ஷணமாயும் சொல்லக் கூடுமோ? நித்யஸித்தமான ப்ரகாரம் விசேஷணமாகும்; சந்த்ரனுக்கு ப்ரகாசமும் தேவதத்தனுக்குக் கறுப்பு நிறமும் இதற்கு உதாஹரணங்கள். சில ஸமயத்தில் மாத்ரம் சேர்க்கையுள்ள ப்ரகாரம் உபலக்ஷணம்; சந்த்ரனுக்குக் கிளையின் ஸம்பந்தமும், தேவதத்தனுக்குக் குண்டலமும் இதற்கு உதாஹரணங்கள். இப்படி விசேஷணமும் உபலக்ஷணமும் விருத்தரூபமாயிருக்க, ஒரே லக்ஷணமான காரணத்வத்தை இரண்டுவிதமாயும் சொல்லலாமோ?' என்னும் ஆக்ஷேபத்தை ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் நிவர்த்தித்திருக்கிறார். எப்படியென்றால், "மோக்ஷாசேஷா வ்யவஸ்யேதே ஹ்யந்யவிஷயஸ்ம்ருதி விஷ்யாவிகல்பாக" [அதிகரண ஸாராவளி 39.] அதாவது – மோக்ஷபலத்தைக் கொடுக்கும் உபாஸநங்கள் பலவாகையால், அவைகளில் சிலவற்றில் சில குணங்களும் மற்றவைகளில் வேறு குணங்களும் உபாஸ்யமான ப்ரஹ்மத்துக்குச் சேர்ந்தனவாக உபாஸிப்பது சாஸ்த்ர ஸித்தம். எல்லாவித்யைகளிலும் ஸத்யத்வம் ஜ்ஞாநத்வம் அநந்தத்வம் ஆநந்தத்வம் அமலத்வம் ஆகிய குணங்களுடனேயே ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கப்படவேண்டும். இவை நீங்கலான மற்றைக் குணங்கள் ப்ரதிவித்யை பேதிக்கு மாகையால் அந்தந்த வித்யைக்கு அவஸ்யமான குணம் விசேஷணமாயும் அதே குணம் இதர வித்யைகளுக்கு உபலக்ஷணமாயும் ஆகக்கூடும். "காரணந்து த்யேய:" என்னும் ச்ருதியிலும் மற்ற இடங்களிலும் காரணத்வம் விசேஷணமாயும் மற்றத் தஹரவித்யாதிகளில் அதே உபலக்ஷணமாயும் ஆகலாமாகையால், இந்த ஆக்ஷேபம் ஸரியன்று.

"ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" (தை. ஆந. 1.) என்னும் வாக்யம் இந்த ஸூத்ரத்துக்கு ஸாக்ஷாத்தாய் விஷய வாக்யமல்

லாத போதிலும் அதன் அர்த்தமும் இங்கே விசாரிப்பது உசிதம். “யதோ வா இமாநி” என்னும் காரணவாக்யத்தால் லக்ஷணம் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் இந்த வாக்யத்தில் நிஷ்கர்ஷிக்கப்படுகிறது. அந்த ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்ட தென்ருல் ஸத்யம் - நிர்விகாரம். அதாவது - ஒரு விதமான மாறுதலுக்கும் உட்பட்டதன்று என்றதாயிற்று. இந்தப் பதத்தால் ஸ்வரூபத்தில் பல மாறுதல்களுள்ள அசித்தும் ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸமுள்ள சேதநனும் விலக்கப்பட்டார்கள். ஜ்ஞாநம் - ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயுள்ளது; நித்யமாயும் குறைவற்றதாயுமுள்ள ஜ்ஞாநம் இங்கே விவக்ஷிதம். ஆகையால், முக்திதசைக்கு முன் குறைந்த ஜ்ஞாநத்துடனிருந்த முக்தர்கள் விலக்கப்பட்டார்கள். அநந்தம் - அளவில்லாதது; தேசத்திலும் காலத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் அளவற்றது, எங்குமுள்ளது, எப்பொழுதும் உள்ளது, எதிலும் உள்ளது. இதனல், முக்தர்களைப் போலல்லாமல் நித்யராயும் ஸர்வஜ்ஞராயுமுள்ள நித்யர்கள் விலக்கப்பட்டார்கள். நித்யர்களின் ஜ்ஞாநாதிகள் பகவானுடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்குக் கீழ்ப்பட்டவைகளாகையால் அவர்களுக்கு ஆநந்த்யம் சொல்ல வொண்ணுது. ஆகையால், இந்த வாக்யத்தால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் இதரமான ஸகல வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமென்று சொல்லப்பட்ட தாயிற்று.

இப்படி ஜகத்காரணத்வாதி குணங்களைக் கொண்டே ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் சொல்லவேண்டி யிருப்பிதாலும், எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும் ஸகுணமான ப்ரஹ்மமே உபபாதிக்கப்படுகிறபடியாலும், இந்த ஸூத்ரமும் பின்வரும் ஸூத்ரங்களும் நிர்குணவாதிகளுக்கு விரோதமாகுமென்று பொதுவாய்ச் சொல்லலாம்.

(இன்னும் வரும்.)

டி. ராஜகோபாலாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

விஸிஷ்டாத்வைதம்.

11 ஜீவ தத்வம்: அதன் நித்யத்வம்.

சென்ற மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில் ஜீவன் நித்யன் என்பதற்கு உள்ள ஶ்ருத்யாதாரத்தைப் பற்றி விசாரித்தோம். "ந ஜாயதே ம்ரியதே" இத்யாதியான வாக்யங்கள் ஜீவன் நித்யன் என்பதைச் சொல்லுகின்றனவென்றும், ஸ்ருஷ்டி லயங்களைச் சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம் தேஹ ஸம்பந்தம் தேஹவியோகம் இவைகளைக் குறிக்கின்றன வென்றும், ஜீவன்களுக்குக் கர்மப்ரயுக்தமாக ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸாதிகள் மாத்ரம் ஏற்பட்டுக் கொண்டு ஸ்வரூப அந்யதா பாவம் உண்டாகாமல் இருப்பதைத் தான் நாம் 'நித்யம்' என்னும் ஶப்தத்தால் குறிக்கிறோ மென்றும் சொல்லப்பட்டது; இது ஸம்பந்தமான நமது ஸித்தாந்தத்தின் கொள்கைகளும் ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லப்பட்டன. இப்பொழுது இந்த விஷயத்தைப் பற்றியே ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகன் தத்வ முக்தா கலாபத்தில், இரண்டு ஶ்லோகங்களில் சில பூர்வபக்ஷிகளால் ஜீவன்களுக்குச் சொல்லப்படும் அஸ்திரத்தை அநுவாதம் செய்துகொண்டு அந்தப் பூர்வ பக்ஷங்கள் ஶ்ருதிக்கும் யுக்திக்கும் விருத்தங்க ளானதால் நிலை பெறமாட்டா என்று உபபாதநம் செய்தருளி யிருக்கிறார். அந்த ஶ்லோகங்களை இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவித்து அவைகளின் அர்த்தத்தை விசாரிப்பது ஏற்கெனவே நம்மால் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களை நன்றாக போதிப்பிக்குமாதலால், அவைகளை இவ்விடத்தில் எழுதத் துணிகிறோம்.

அந்த ஶ்லோகங்களுள் முதல் ஶ்லோகம், 'ஜீவன் ஸ்வரூபத்தாலே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார முள்ளவன்' என்று சொல்வது ஶ்ருதி தாத்பர்யமன்று என்று சொல்லுகின்றது.

“एकं ब्रह्मैव नित्यं तदितरदखिलं तत्र जन्मा-
दियोगादित्याम्नातं तेन जीवोऽप्यचिदिव जनिमानित्य-
नयज्ञचोद्यम् । नित्यत्वं हि सांस्मृतिश्रुतिशत-
पठितं सृष्टिवादः वचनः स्याद्देहादिद्वारतोऽ-
स्येत्यभिहितमनसामाविरस्त्येकतानस्य ॥”

‘ब्रह्म एकमेव नित्यं, तदितरदखिलं तत्र जन्मादियोगात्’ इत्याम्नातम्; तेन जीवोऽपि अचिदिव जनिमान् इत्येतत् अनयज्ञचोद्यम्; नित्यत्वं सांस्मृतिश्रुतिशतपठितं हि; सृष्टिवादः वचनः अस्य देहादिद्वारतः स्यात् इति अभिहितमनसां एकतानस्य आविरस्ति. [ப்ரஹ்மம் ஒன்றே நித்யமென்றும், அது நீங்கலாக மற்றை எல்லாப் பொருள்களும் ஜன்மம் முதலியவற்றை உடையன என்றும் ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால் ஜீவனும் ‘அசித்’ என்னும் வஸ்துவைப்போல ஜன்மம் முதலியவற்றுடன் கூடியது என்று ஆக்ஷேபிப்பது ச்ருதியின் தாத்பர்யத்தை ஸரியாக அறியாதவர்களுடைய கார்யம். ஜீவனுடைய நித்யத்வமானது, வேதங்கள் அவைகளின் உபப்ருஹ்மணங்களாகிற ஸ்ம்ருதிகள் இவைகளால் பலவிடங்களில் பஹுவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; சில விடங்களில் காணப்படும் ஜீவனுக்கு ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றை வாதிக்கும் வாக்யங்கள் ஜீவனுக்கு தேஹ ஸம்பந்தம் முதலியன ஏற்படுவதைப்பற்றி ப்ரவ்ருத்தித்தவை என்பது ச்ருதியின் தாத்பர்யத்தில் ஏகாக்ரமான மனஸ்ஸையுடையவர்களின் அபிப்ராயம்.] என்பது இந்த ச்லோகத்தின் அர்த்தம்.

இவ்விதமாக, ஜீவனுக்கு ஜன்மம் நாசம் இவைகளுண்டு என்று சொல்வது வேத விருத்தமென்று சொல்லிவிட்டு, பிறகு ‘ஜீவன் அநித்யன்’ என்று சொல்பவர்களின் மதங்களை சோதிக்கிறார். ஜீவன் அநித்யன் என்று சொல்பவர்கள் நான்கு வகைப் படுவார்கள் :—(1) ‘ஜ்ஞானமே ஆத்மா’ என்று சொல்பவர்கள் சிலர்; ஜ்ஞானம் அடிக்கடி உண்டாகி நசிக்கக்கூடுமாதலால் சரீரம் இருக்கையிலும் ஆத்மாவுக்கு நாசம் உண்டாகின்றது என்பது இவர்களுடைய கொள்கை; (2) ‘ப்ராணன் இந்த்ரியங்கள் இவைகளே ஆத்மா’ என்று சொல்பவர்கள் மற்றும் சிலர்; ப்ரா

ணன் முதலியவை, ஶரீரம் நாஶமடையும் பொழுது நஶிப்பவை யாதலால், ஶரீரத்துடனே ஆத்மா நஶிக்கின்றது என்பது இவர்களுடைய கொள்கை; (3) 'ஆத்மா என்பது ஶரீரத்தைவிட வேறு பொருள்; ஆனல், ப்ரளயத்துக்கு ப்ரளயம் நாஶத்தை அடைகின்றது' என்று சொல்பவர்கள் மற்றும் சிலர்; (4) 'ஆத்மா என்னும் வஸ்து மோக்ஷம் வரையில் இருந்து, பிறகு நாஶத்தை அடைகின்றது' என்று சொல்பவர்களும் உண்டு. இவர்களுடைய மதங்களில் உண்டாகும் அஸாமஞ்ஜஸ்யத்தைச் சொல்லுகிறது இரண்டாவது ஶ்லோகம்.

"ஜ்ஞேயத்வம் ஜ்ஞாநரூபேணைவம் ப்ரவஹதி ந ப்ரவே
க்ஷணிகாத்மப்ரவ்ருத்தி: தேஹாவதௌ து யஸ்யாத்ம ஸ்திதி
நிரவயிகா விஶ்வவ்ருத்தி: ந ச ஸித்த்யேத் । கல்பஸ்தாயி வக்ஷ
க்ருதகத்வதயா உக்திரநாத்மநோஸ்ய நாஶோக்ஷஸ்தாயி
தாயாம் ஶ்ருதி: ந ஹி ப்ரவீ பரலோகாயேத் ச தத்ரேத் ॥"

ஜ்ஞேயத்வம் ஜ்ஞாநரூபேணைவம் ப்ரவஹதி க்ஷணிகாத்மப்ரவ்ருத்தி: ந ச ப்ரவேத் - 'ஆத்மா ஜ்ஞானமாக இருந்து கொண்டு ப்ரதிக்ஷணமும் நாஶம் அடைகின்றது' என்று ஒத்துக்கொண்டால், ஸம்ஸாரியாக இருக்கும் ஜீவனுக்கு எவ்வித கார்யத்திலும் ப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவிக்காமலிருக்க ப்ரஸங்கிக்கும். ஒருவன் ஒரு கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பது, அந்தக் கார்யத்தின் பலமாகப் பிந்தி நேரும் ஒரு ஸுகத்தையாவது து:க்க நிவ்ருத்தியையாவது உத்தேஶித்ததன்றோ? இவர்களுடைய கொள்கைப்படி பல காலத்தில் இந்த ஆத்மா இல்லாததாலும், ஆத்மா இருக்குங் காலத்தில் பலம் இல்லாததாலும் ப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவிக்க ஹேதுவில்லே. 'நாம் உத்தர காலத்தில் இருக்கப்போகிறோம்' என்கிற எண்ணம் ஒவ்வொருவனிடத்திலும் இருந்து அது காரணமாகக் கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தி நேர்வதை நாம் லோகத்தில் பார்க்கிறபடியால், இந்த மதம் க்ஷோத க்ஷமமன்று.

தேஹாவதௌ து யஸ்யாத்ம ஸ்திதி நிரவயிகா விஶ்வவ்ருத்தி: ந ச ஸித்த்யேத் - 'தேஹம் இருக்கும் வரையிலே ஆத்மா இருக்கின்றது, பிறகு இல்லே' என்று ஒத்துக்கொண்டால், த்ரு

ஷ்ட பலத்தின் உத்தேசமின்றிக்கே தர்மத்தை விட்டு விலகாத மார்க்கத்தில் ஜநங்களுக்கு ப்ரவ்ருத்தியே ஸித்தியாது. ஸத்யம் பேசுவது முதலிய தர்ம்யங்களான ப்ரவ்ருத்திகள், லோகத்தில் கேவ்லம் த்ருஷ்டமான பலத்தை உத்தேசித்தே செய்யப்படவில்லை; த்ருஷ்டபலமே நியாமகமானல் சில விடங்களில் அஸத்யம் பேசுவதே உசிதமாகக் கூடும். இப்படி தேஹத்துடன் ஆத்மாவும் நஶித்து விடுகின்றது, என்று சொல்வது தர்மாநுஷ்டாநத்திற்கு விருத்திக்கு மாதலால், இந்தக் கொள்கையும் ஸமீசீநமன்று.

ஸூகவூ ஹூாயிவகெஷ ஜ௱க்ஷிஜாமெரா௶வநெமெ௱ ௱ஷய தயா கூ௫தம் - 'கல்பாந்தம் வரையில்தான் ஆத்மா இருக்கின்றது' என்றால், மோக்ஷத்தை அடைவிக்கக் கூடிய மார்க்கங்களை உபதேசிப்பதெல்லாம் வீணாகிவிடும்; மோக்ஷத்தை அடையும் பொருட்டு நாம் ப்ரயத்நம் செய்யவும் ஸம்பாவனை நேராது. கல்பாந்தத்தில் ஆத்மநாசம் தன்னாலேயே உண்டாகிறபடியால், அதற்கு உபாயங்களை நாம் ஏன் தேடவேண்டும்? என்று கருத்து. 'த்வரையினால் கல்பாந்தத்திற்கு முன்னமேயே துக்க நிவ்ருத்தியை ஸம்பாதித்துக் கொள்ளும் பொருட்டுத்தான் ஜநங்கள் உபாயங்களைத் தேடுகிறார்கள்' என்று சொல்வது உபபந்நமாகாது; ஆத்ம நாசம் எவ்விடத்திலாவது புருஷார்த்தத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பது முண்டோ? ஆகையால், இந்தப் பக்ஷமும் ஸரியன்று.

ஸூமொக்ஷ ஹூாயிதாயாம் ஶ௫௱திரநஹிஜ௱வீ வ௱௱ ஷாயெ௶ வத௱யெ௶ - 'மோக்ஷம் வரையில் ஜீவனுண்டு, பிறகு ஜீவனில்லை' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், மோக்ஷம் என்னும் நான்காவது புருஷார்த்தத்தைக் குறித்து வேதம் அபிமுகமாக இருக்க ந்யாயமே இல்லை. ஆத்ம நாச ரூபமான மோக்ஷத்தை வேதம் சொல்வானேன்? மோக்ஷத்தைப்பற்றி ஸாமாந்யமாக மாத்ரம் பேசாமல், ச்ருதி, மோக்ஷத்திற்குப் பிறகு ஜீவனால் அநுபவிக்கக் கூடியவையான போகங்களையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகின்றது. ஆகையால், ஆத்மா நித்யமென்றே சொல்லவேண்டும்.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

𑌨𑌾𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇 𑌯𑌦𑌿 𑌤𑌤𑍋 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑍂𑌨𑌿
𑌨𑌾𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍁𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 ।
𑌏𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌸𑌰𑍍𑌗𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑌨𑍍𑌤𑍋𑌃
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌨 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌦𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥ **10.**

---

10. பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்கு அல்ப ஶக்தியை யுடைய் தாமே தகுந்தவரென்று கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட வசநத்தால் பகவானுக்கு இயற்கையாயுள்ள ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யம் வ்யஞ்ஜித மாயிற்று. அந்த ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யம் பகவானிடத்தில் இருப் பது எவ்விதத்திலும் ஆஶ்சர்யமன்று என்று, ஒரு கைமுதிக ந்யா யத்தைக் கொண்டு இந்த ஶ்லோகத்தால் ஸ்தாபிக்கிறார். இது முதல் பன்னிரண்டு ஶ்லோகங்களால், 'நாராயண' என்னும் ஶப் தத்தாற் குறிக்கப்படும் பகவானுக்கே ஸர்வஸ்மாத் பரத்வமும் ஸௌலப்யமும் உண்டு என்று ப்ரபஞ்சித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ ஆளவந் தார் பகவானை நமஸ்கரிக்கிறார் என்பது, ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதே ஶிகனுடைய அவதாரிகை.

𑌹𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋 ! 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇 𑌯𑌦𑌿, 𑌤𑌤𑌃 𑌅𑌮𑍂𑌨𑌿 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌾𑌲𑌂; 𑌕𑍁𑌤𑌃 (𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂) 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 ? 𑌹𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍 ! 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑌨𑍍𑌤𑍋𑌃 𑌨𑌿𑌸𑌰𑍍𑌗𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌇𑌦𑌂 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 । 'ஹே ப்ரபோ! உம்முடைய ஸங்கல்பம் இல்லாவிட்டால், விசித்ரமாகத் தென்ப டும் இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் உண்டாகிறதற்காவது ஸத்தை

யுடன் கூடி யிருக்கிறதற்காவது ஸமர்த்தமன்று; அப்படி இருப்ப தற்கே அஸமர்த்தமாகிவிட்டால், ப்ரவ்ருத்தி யென்பது அதற்கு எவ்விதமாக ஸம்பவிக்கும்? ஹே ஸ்வாமிந்! இப்படி ஸர்வ ஜந்து க்களுக்கும் ஸ்வாபாவிகஸுஹ்ருத்தாகிய உம்மிடத்தில் இந்த ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யம் என்னும் குணம் இருப்பது ஆஶ்சர்யமன்று' என்று அர்த்தம். இந்த ப்ரபஞ்சத்தை உண்டாக்கி, அதற்கு ஸத் தையைக் கொடுத்து அதை இருக்கும்படி செய்து, அதிலுள்ள ஜீவ கோடிகளுக்கெல்லாம் போகம் மோக்ஷம் முதலியவற்றைக் குறித்து ப்ரவ்ருத்திப்பதற்கு உரிய கரண களேபராதிகளைக் கொடுத்து ஸர்வவித உபகாரத்தையும் செய்யும் பகவானுக்கு ஆஶ் ரித வாத்ஸல்யம் இல்லாவிட்டால், மற்றை எவருக்குத்தான் ஸம்பவிக்கக் கூடும்? என்று கருத்து.

'ஸங்கல்பத்தாலேயே ஜகத்தின் உத்பாதநத்தைச் செய்கி றீர்; அதற்கு ஸத்தையைக் கொடுக்கிறீர்; ப்ரவ்ருத்தியையும் உண்டுபண்ணுகிறீர்' என்று சொல்வதனால், ஸர்வத்திற்கும் கார ணம் பகவானென்று சொன்னதாயிற்று. 'நிகில காரணனாகிய பக வான் ஆஶ்ரித வத்ஸலன்' என்று சொல்வதனால், அவனிடத்தில் ஸௌலப்ய முண்டு என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், இந்த ஶ்லோகத்தில் - பகவானிடத்திலுள்ள காரணத்வம், நியந்த்ருத் வம், ஸுஹ்ருத்வம், ஸ்வாமித்வம், வாத்ஸல்யம் ஆகிய ஐந்துவித கல்யாண குணங்களும் ப்ரகாஶமாகச் சொல்லப்பட்டன என்று ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகன் பின்வரும் காரிகையால் வெளி யிடுகிறார்.

"காரணத்வம் நியந்த்ருத்வம் ஸுஹ்ருத்த்வம் ஸ்வாமிதா ஹரே:।
வாத்ஸல்யமிதி பஞ்சைதே கண்டோக்தா இஹ ஸத்குணா:॥"

ஈக்ஷணை - 'அபீக்ஷணம்' என்றால் 'ஸங்கல்பித்தல்' என்று அர்த்தம். "ததைக்ஷத" என்னும் ஶ்ருதி இதற்கு ப்ர மாணம். இந்த ஸங்கல்பமும் அநுக்ரஹத்தை முன்னிட்டே செய் யப்படுகின்றது.

265

ஹஹொ - 'ப்ரபு' என்று சொல்வதனால், ஸகலமும் பகவானுக்கு ஸ்வாதீநமாயுள்ளது என்று சொன்னதாயிற்று. இச்சிக்கிறபடியெல்லாம் செய்வதற்கு ஸாமர்த்யமுள்ளவன் பகவான் என்று தாத்பர்யம். இப்படிதான் ஸர்வஶக்தனாக இருக்கையிலும் ஸர்வவிதத்திலும் அஶக்தராக இருக்கும் நம்மிடத்தில் அவன் வாத்ஸல்யம் பாராட்டுவது அவனது ஸௌலப்யத்தைக் காண்பிக்கிறது என்பது குறிப்பு.

ஹவிதஂ - இந்த ஶப்தத்திற்கு 'இருப்பதற்கு' என்று அர்த்தம். இது உத்பத்தியையும் காட்டுமாதலால், பகவான் ஜகத்தின் ஸ்திதிக்கு மாத்ரம் காரணமென்பது இல்லாமல் உத்பத்திக்கும் காரணம் என்று சொன்னதாயிற்று. இந்த 'ஹவிதஂ' என்னும் பதத்துடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் 'ஊவ' என்னும் பதம், 'இருப்பதற்குக் கூட மற்றவருடைய ஸங்கல்பம் அபேக்ஷிதமோ?' என்று ஸாமாந்யமாக ஜநிக்கும் ஶங்கையை நிவ்ருத்தி செய்கிறது. "கொ ஹெ்யவாந்யாத் கஃ ப்ராண்யாத் யதெஷ ஆகாஶ ஆநந்தொ ந ஸ்யாத்" இத்யாதியான ஶ்ருதிகள் இவ்விடத்தில் அநுஸந்திக்கக் கூடியவை.

நிஸகூஸுஹ்ரு - 'இயற்கையாக ஸுஹ்ருத்தாகிய' என்று அர்த்தம். பூர்வோபகாரம் பிந்தி வரும் ப்ரத்யுபகாரம் ஒன்றையும் எதிர்பாராமலே ப்ராணிகளுக்கு ஹிதத்தைச் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளவன் என்று கருத்து. ஜ்ஞாநம் பலம் அவனுக்கு ஸ்வபாவமாக உள்ளவை போலவே, ரக்ஷணமாகிற க்ரியையும் அவனுக்கு ஸ்வபாவமாகவே உண்டு என்று ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றது.

ஊஶாஶ்ரித வத்ஸலஃ - கீழ் ஶ்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட வாத்ஸல்யம். 'அல்ப ஶக்தியையுடையவர்கள் செய்யும் ஸ்துதியின் ந்யூநதையைக் கவனியாமலே அவர்களிடம் அநுகம்பை செய்து அவர்களை அநுக்ரஹிக்கும் ஸ்வபாவம்' என்று அர்த்தம். "ஶிவஷிணாவி வத்ஸலஃ" [தன்னிடம் த்வேஷம் பாராட்டுமவர்களிடம்கூட அவன் வாத்ஸல்யத்தைச் செய்கிறான்] என்

ஸ்வாபா⁴விகாநவதி⁴காதிஶயேஶித்ருத்வம்
நாராயண ! த்வயி ந ம்ருஷ்யதி வைதி³க꞉ க꞉? ।
ப்³ரஹ்மா ஶிவ꞉ ஶதமக²꞉ பரம꞉ ஸ்வராடி³தி
ஏதேঽபி யஸ்ய மஹிமார்ணவ விப்ருஷஸ்தே ॥ **11.**

றன்ருே அவனைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கின்றது? கடவல்லியில், இவனுக்குள்ள அஸாதாரணமான வாத்ஸல்யம் பின் வருமாறு சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிருேம்.

“அங்கு³ஷ்ட²மாத்ர꞉ புருஷோ மத்⁴ய ஆத்மநி திஷ்ட²தி ।
ஈஶாநோ பூ⁴தப⁴வ்யஸ்ய ந ததோ விஜுகு³ப்ஸதே ॥”

[ஸர்வத்திற்கும் ஈஶ்வரனுகிய பகவான், அங்குஷ்டமளவு ஆகாரமுடையவனுக நமது ஶரீரத்தினுள் எப்பொழுதும் வஸிக்கிறுன்; ஸர்வ அஶுசிக்கும் நிதாநமாகிய இந்த ஶரீரத்தின் நடுவில் இருப்பதில் அவனுக்கு எவ்வித ஜுகுப்ஸையும் ஜநிக்கிறதில்லை] அதாவது - நம்மிடத்தில் அவ்வளவு வாத்ஸல்யமுள்ளவன் என்று தாத்பர்யம். ‘மழலைச் சொல்லைப் பேசும் குழந்தையினிடத்தில் தாய் தந்தையருக்கு ஒரு விதமான கௌதூஹலம் உண்டாவதுபோல, என்னுடைய இந்த அஸமக்ரமான ஸ்துதி வசநத்தைக் கேட்பதில் உமக்கும் கௌதூஹலம் உண்டாகிறது’ என்பது குறிப்பு.

11. தம்முடைய ஸங்கல்பத்தால் ஸர்வ ஜகத்தையும் உத்பாதநம் செய்து அதற்கு ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி முதலியவற்றைக் கொடுக்கிறபடியால் பகவானுக்கு ஜகத் காரணத்வம் உண்டு என்றும், அது ஸம்பந்தத்தால் ஸர்வ ஸ்வாமித்வம் முதலிய மற்றைக் குணங்களும் ஸ்வபாவத்தினுலேயே உண்டு என்றும் கீழ் ஶ்லோகத்தால் சொல்லப்பட்டது. அந்த ஈஶித்ருத்வம் — (அதாவது - காரணமாகவும் ஸ்வாமியாகவும் இருக்குந் தன்மை) எப்படிப்பட்டது? என்பதை இந்த ஶ்லோகத்தால் விவரிக்கிருர்.

ஹே நாராயண! கோ (வா) வைதி³க꞉ ஸ்வாபா⁴விகாநவதி⁴காதிஶயேஶித்ருத்வம் த்வயி ந ம்ருஷ்யதி? யஸ்ய தே, ப்³ரஹ்மா

ஶிவ: ஶதக்ரது: ஸநக்ஸநாபித்யேதேபி தஹிநாம் நதவ ஶ்ருஷ்: | 'ஹே நாராயண! வேதங்களை ப்ரமாணங்களாக ஒத்துக்கொள்பவர்களில் எவர்தான், ஸ்வபாவ ஸித்தமாயும் அளவற்ற மஹிமையுள்ளதாயும் இருக்கும் ஈஶித்ருத்வத்தை உம்மிடத்தில் ஸஹிக்கமாட்டார்? ப்ரஹ்மா, ருத்ரன், இந்த்ரன், முக்தர்கள் இவர்கள் எல்லாரும் உம்முடைய ஸமுத்ரம் போன்ற மஹிமையின் திவலை ஸ்தாநீயர்கள் ஆகிறார்களன்றோ? என்று அர்த்தம். அதாவது - 'ப்ரஹ்மா முதலியவர்களுக்கு ஒருவிதமான மஹத்வம் ப்ரமாண ஸித்தமாக இருக்கையிலும், அந்த மஹத்வம் உம்முடைய அதீநமாகவும் ஓர் எல்லைக்கு உட்பட்டதாகவுமே இருக்கின்றது; உம்முடைய மஹத்வமோ, மற்றை எவருடைய அதிகாரத்திற்கும் உட்படாததாயும் எவ்வித எல்லையும் அற்றதாயு மிருக்கின்றது' என்று தாத்பர்யம். இதனால், பரமபுருஷனாகிற நாராயணனுடைய ஈஶித்ருத்வம் அநந்யாதீநம் அபரிமிதம் என்றும், அப்படி அது அநந்யாதீநமாகவும் அபரிமிதமாகவும் இருக்கின்றது என்பதற்கு வேதங்களே ப்ரமாணம் என்றும் சொன்னதாயிற்று.

"ஹிரண்யகர்ப: ஸமவர்ததாக்ரே" (ப்ரஹ்மா எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியே இருந்தவன்), "ந ஸந்ந சாஸச்சிவ ஏவ கேவல:" (முதலில் ஸத்துமில்லை அஸத்துமில்லை, ஶிவன் ஒருவனே இருந்தான்), "இந்த்ரோ மாயாபி: புருரூப ஈயதே" (இந்த்ரனுக்கு விசித்ர ஶக்தி யுண்டு, பல ரூபங்களும் உண்டு) இத்யாதியான ஶ்ருதிகள், லோக நாதர்களென்று எல்லாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் ப்ரஹ்மா முதலியவர்களுக்கு ஒருவித மஹத்வத்தைச் சொல்லுகின்றன "யம் காமம் காமயதே ஸோऽஸ்ய ஸங்கல்பாதேவ ஸமுத்திஷ்டதி" (முக்தர்கள் எவ்வெவற்றை இச்சிக்கிறார்களோ, அவைகளெல்லாம் அவர்களுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே உண்டாக்கப்படுகின்றன) இத்யாதியான ஶ்ருதி, முக்தர்களுக்குள்ள ஐஶ்வர்யத்தைச் சொல்லுகின்றது. ஆனால், இந்த ஐஶ்வர்யம், ப்ரஹ்மா முதலிய லோகநாதர்விஷயத்தில் கர்

மாதீநம், துக்கமிஶ்ரம், அநித்யம் என்றும், முக்தர்களுடைய விஷயத்தில் பரமபுருஷாதீநம், பரிமிதவிஷயம் என்றும் நாம் அறிய வேண்டும்.

நாராயண - "𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌦𑌮𑌾𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿", "𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌕𑌂 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿", "𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌪𑌰𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃" என்று வேதங்களெல்லாவற்றாலும் ஸர்வ காரணனாகவும், ஸர்வ ஸ்வாமியாகவும் ஸர்வ ப்ரவர்த்தகனாகவும், ஸர்வ ஸாக்ஷியாகவும், ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்படும் பரமபுருஷன். இந்த ஶப்தத்திற்கு நான்கு விதமாக வ்யுத்பத்தி சொல்லுகிறார்கள்; (1) '𑌨𑌾𑌰𑌂' - ஜீவஸமூஹம்; அதற்கு '𑌅𑌯𑌨𑌂' - ஆஶ்ரயம்; எல்லா ஜீவன்களுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிறவன். (2) '𑌨𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯' - ஜீவஸமூஹத்திற்கு '𑌅𑌯𑌨𑌂' - ப்ருவ்ருத்தியானது: எவனிடத்திலிருந்து உண்டாகிறதோ; ஜீவன்களெல்லாருக்கும் ப்ரவர்த்தகன். (3) '𑌨𑌾𑌰𑌂' ஜீவஸமூஹத்தை, '𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿' - அறிகிறான்; அகில லோக ஸாக்ஷியாக இருக்கிறவன். (4) '𑌨𑌰𑌃' - பரமாத்மா; அவனிடமிருந்து உண்டானது '𑌨𑌾𑌰𑌂' - ஜலம்; அதற்கு '𑌅𑌯𑌨𑌂' - இருப்பிடம்; ஜலத்திற்கு, அதாவது - ப்ரபஞ்சம் முழுவதற்கும் ஆஶ்ரயமாகிறவன். இந்த அர்த்தங்களை ஸ்ரீ பாகவதம் பத்தாவது ஸ்கந்தத்திலுள்ள ப்ரஹ்ம ஸ்துதி 14 - வது ஶ்லோகத்தில் காணலாம்.

"𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌾
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌸𑍍𑌯𑌧𑍀𑌶𑌾𑌽𑌖𑌿𑌲𑌲𑍋𑌕𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 ।
𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋𑌽𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌨𑌰𑌭𑍂𑌜𑌲𑌾𑌯𑌨𑌾𑌤𑍍
𑌤𑌚𑍍𑌚𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌤𑌵𑍈𑌵 𑌮𑌾𑌯𑌾 ॥"

இதில் நான்காவது அர்த்தம் மநுஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

"𑌆𑌸𑍀𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌮𑍋𑌭𑍂𑌤𑌂 ....
....
𑌆𑌪𑍋 𑌨𑌾𑌰𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌆𑌪𑍋 𑌵𑍈 𑌨𑌰𑌸𑍂𑌨𑌵𑌃 ।
𑌤𑌾 𑌯𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥"

['நாரம்' என்ருல் ஜலம் என்று அர்த்தம். அது முதலில் பகவானுடைய 'அயநம்' ஸ்தாநமாக இருந்தபடியால், 'நாராய ணன்' என்று அவனுக்குப் பெயர்.] இந்த நாராயணனே ஸர்வ ரக்ஷகன், எல்லாராலும் த்யாநிக்கத்தகுந்தவன் என்பதற்கு, ஸ்ரீ வ்யாஸ மஹர்ஷியின் வாக்யமாகிற

"ஆலோட்ய ஸர்வஶாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந꞉ புந꞉ ।
இதமேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயண꞉ ஸதா ॥"

இந்த ஶ்லோகமே ப்ரமாணம். எவ்வித ஶாஸ்த்ரம் படித்தாலும், எவ்வித விசாரங்கள் செய்தாலும், நிஷ்க்ருஷ்டமாகத் தேறும் அர்த்தம், 'ஸர்வரக்ஷகனுகிற நாராயணனையே எப்பொழுதும் த்யாநித்தல் வேண்டும்' என்பது தான்.

வைதிக꞉ - வேதத்தை ப்ரமாணமாக ஒத்துக் கொண்ட வன். ஸநாதநனுகிற பகவாந் வேதத்தாலேயே அறியத்தகுந்த வன்; வேதங்கள் அவனையே பரமாத்மாவென்று சொல்லுகின் றன; இப்படி வேதம் சொல்வதை எவனெருவன் நம்பி உண ருகிருனே அவன்தான் வைதிகன் என்று தாத்பர்யம். ஜீவநத் திற்காக க்ருஷி முதலிய வ்யாபாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கும் ஒருவனை, வேதத்தில் அவன் விஶ்வாஸமுடையவனுக இருக்கை யிலும் வைதிகனல்லன் என்று சொல்வதும், வேதத்தில் யா தொரு நம்பிக்கையுமின்றிக்கே வைதிகவேஷம் மாத்ரம் பூண்டு பிறருடைய பரிஶ்ரமத்தால் எப்பொழுதும் ஜீவநம் செய்துகொ ண்டு வர்த்தித்துவரும் ஒருவனை லோகவ்யாபாரத்தில் ப்ரவ்ருத் திக்காமல் இருக்கிருன் என்கிற காரணத்தனுலே மாத்ரம் வைதி கன் என்று சொல்வதும் ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமன்று. வேத ப்ரமா ணகத்வம் வைதிக லக்ஷணமாகுமே தவிர மற்றை எதுவும் லக்ஷ ணமாகமாட்டாது.

ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயைஶ்வர்யகம் - அதாவது - இந்த ஈஶித்ருத்வம் அந்யாதீநமன்று, அளவற்ற மஹிமையுடை யது என்று அர்த்தம். கர்மாதீநரான ப்ரஹ்மா முதலியவர்க

னுடைய ஐச்வர்யம் ஸ்வாபாவிகமன்று; அளவுக்கு உட்பட்டும் பகவதிச்சாதீநமுமான முக்தர்களுடைய ஐச்வர்யம் அநவதிகாதிசயமன்று. "ஸ ஸ்வராட் பவதி" என்று முக்தர்களை வேதம் ஸ்வதந்த்ரர்களென்று சொன்னாலும், அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யம் 'அவர்கள் கர்ம வச்யர்கள் அல்லர்' என்பதைக் குறிக்கின்றதே தவிர 'அவர்களுக்குப் பகவத் பாரதந்த்ர்யமில்லை' என்று சொல்லவில்லை. பகவானுக்கு சரீரமாக இருக்கும் ஆத்மாக்கள் எப்பொழுதும் பகவானுக்குப் பரதந்த்ரர்களே. முக்தர்களுக்குப் பரமமான ஸாம்யத்தைப் பகவாந் கொடுக்கையிலும், ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலிய சில அம்சங்கள் அவர்களுக்கு இல்லை ["ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்"] என்று நிர்தாரணம் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால், அவர்களுடைய ஐச்வர்யம் அளவுக்கு உட்பட்டதே.

கோ (வா) வைதிகஃ ந ஸஹதே? எந்த வைதிகன் ஸஹிக்கமாட்டான்? எவனொருவன் பரமபுருஷனாகிற நாராயணனுடைய ஐச்வர்யத்தை ஸஹிக்கவில்லையோ அவன் வைதிகனல்லன் என்று அர்த்தம். 'கஃ' என்னும் சப்தம் நிந்தையைக் காண்பிக்கிறது.

"சதுர்வேதவிதோ விப்ரோ வாஸுதேவம் ந விந்ததி ।
வேதபாரபராக்ராந்தஃ ஸ வை ப்ராஹ்மணகர்தபஃ ॥"

[ப்ராஹ்மணகுலத்தில் பிறந்து நான்கு வேதங்களையும் அறிந்தவனாக இருந்தாலும், எவனொருவன் பகவானுடைய ஐச்வர்யத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல் அவனிடத்தில் பக்தியற்றிருக்கிறானோ, அவன் கேவலம் வேதச் சுமையைச் சுமக்கிற ப்ராஹ்மண அபசதன்]. அதாவது - பகவதநுக்ரஹத்திற்கு அவன் பாத்ரமாக மாட்டான் என்று கருத்து.

ஸ்வராட் - முக்தன். 'ஸ்வராட்' என்றால் ஸ்வதந்த்ரன் என்று அர்த்தம்; அதாவது - கர்ம வச்யனல்லன் என்று தாத்பர்யம். 'பகவானுக்கும் அஸ்வதந்த்ரன்' என்கிற கருத்து இல்லை. 'பரம' என்னும் பதம், அகர்ம வச்யர்களானதால், இவர்

கள் கர்மவஶ்யர்களான ப்ரஹ்மா முதலியவர்களைவிட மிகப் பல மடங்கு சிறந்தவர்கள் என்பதைக் குறிக்கிறது.

யஸ்ய தே - யாதொரு உம்முடைய. அதாவது - “தம் துர்தர்ஶம் கூடமநுப்ரவிஷ்டம்”, “யத்தத்ரேஶ்யமக்ராஹ்யம்” என்று ஶ்ருதிகளால் அத்ருஶ்யனென்றும் அக்ராஹ்யனென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கையிலும் க்ருபையினாலே பக்தர்களுக்குத் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கும் ஸ்வபாவமுடைய என்று தாத்பர்யம்.

மஹிமார்ணவ விப்ருஷ: - ‘உம்முடைய மஹிமையோ, ஸமுத்ரம்போல அக்ஷயம், அபாரம்; இவர்களுடைய மஹிமையோ திவலைபோல அதி பரிமிதம்’ என்று கருத்து. அன்றிக்கே, ‘பகவானுடைய விபூதி ஸமுத்ரம்போல அநந்தம்; அந்த விபூதிக்கு அந்தர்பூதர்களான ப்ரஹ்மா முதலியவர்கள், ஸமுத்ரத்துக்கு உட்பட்ட திவலை போன்றவர்கள்’ என்று தாத்பர்யம்.

“...ஸுராஸுரநரப்ரஹ்மப்ரஹ்மாண்டாயுதகோடய: |
க்லேஶகர்மவிபாகாத்யைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டஸ்யாவிஶேஷிதா: ||
ஜ்ஞாநாதிஷாட்குண்யநிதேரசிந்த்யவிபவஸ்ய தா: |
விஷ்ணோர் விபூதிமஹிமஸமுத்ரத்ரப்ஸவிப்ருஷ: ||”

என்று இந்த ஸ்ரீ ஆளவந்தார், ‘ஸம்வித்ஸித்தி’ என்னும் மற்றொரு க்ரந்தத்தில் அருளிச்செய் திருப்பதை இங்கே அநுஸந்திக்கலாம்.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:

ஸங்க்ரமண புண்யகால நிர்ணயம்.

" 𑌅𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌽𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑍋𑌽𑌯𑌨𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 ।
𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑌮𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑍁𑌵𑌤𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 ॥
𑌵𑍍𑌯𑌤𑍀𑌪𑌾𑌤𑍋 𑌗𑌜𑌚𑍍𑌛𑌾𑌯𑌾 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃 ।
𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌰𑍁𑌚𑌿𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌕𑌾𑌲𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥ "

என்று யாஜ்ஞவல்க்ய மஹர்ஷி ச்ராத்த காலங்களைக் குறித்திருக்கிறார். இவைகளில் ஸங்க்ரமம் என்பது, மேஷாதிகளான பன்னிரண்டுராசியில் க்ரமமாக ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸூர்யனுக்கு பூர்வராசியினின்றும் உத்தரராசியில் ப்ரவேசிக்கிற காலம் என்று சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அந்த ஸங்க்ரமண காலமானது " 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌸𑌮𑌯𑌸𑍍𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍋 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌶𑌿𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑍈𑌃 " என்று சொல்லுகிறபடியே மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாகையால், 'ஸங்க்ரமண நிமித்தமாக விதிக்கப்பட்ட ஸ்நாநம் தாநம் ச்ராத்தம் இவைகள் எப்பொழுது பண்ணவேண்டியது?' என்று ஸந்தேஹம் வரக்கூடும். அயநம் விஷுவத் ஷடசீதி விஷ்ணுபதி என்று நான்கு வகைப்பட்ட ஸங்க்ரமணங்களுள், ஒவ்வொன்றுக்கு இவ்வளவு இவ்வளவு நாழிகை புண்ய காலம் என்றும் "𑌷𑍍𑌣𑌾𑌨𑌾𑌡𑌿𑌕𑌂 𑌪𑌰𑌤𑌃" '𑌷𑍍𑌣𑌾𑌷𑌾𑌣 𑌜𑌪𑌾𑌶𑌿𑌷𑍁' "𑌪𑌰𑌾𑌹𑍍𑌣𑍇𑌽𑌭𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌷𑍍𑌣𑌾𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨" "𑌷𑍍𑌣𑌾𑌷𑌾𑌨𑌾𑌡𑌿 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌤𑌃" என்று அந்தப் புண்யகாலத்திலே தான் ஸ்நாநம் முதலியவைகளைச் செய்யவேணுமென்றும், "𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌤𑌮𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃" என்று ஸங்க்ரமணத்திற்கு ஸமீபித்தகாலத்திலேயே ஸ்நாநமும்

ஶ்ராத்தமும் பண்ணவேண்டும் என்றும் ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், 'இரவில் ஸங்க்ரமணம் நேர்ந்தால் ஶ்ராத்தம் முதலியவைகள் இரவிலன்றோ செய்யவேண்டிவரும்?' என்னில், இரவில் க்ரஹணம் முதலிய ஶ்ராத்தத்தைத்தவிர ஸங்க்ரமண நிமித்தமான ஶ்ராத்தத்தை ஶிஷ்டர்கள் அநுஷ்டிக்காததனால் அதைப் பகலிலேயே செய்யவேண்டும். ஆகையால், ஸங்க்ரமண ஶ்ராத்தம் அபராஹ்ணாதி கால நியமமின்றிக்கே பகலிலெப்பொழுதும் செய்யலாம். அப்படியே வைத்யநாததீக்ஷிதரும், "க்ரஹாதி வ்ருத்திஶிஷ்டஸ்ய ப்ராப்தே காலவஸ்யத: । காலவாத: யவாஸ்ய ஸம்ப்ராப்தஸ்ய காலவோஹவேஶ । க்ரஹ: - க்ரஹணம் ஶ்ராத்தமேவ ஸங்க்ராந்த்யாதி நிமித்தமுச்யதே ; தஸ்ய ச நிமித்தாயீநகவா ஶ்காலவோ ந நியமோ ஶக்யதே ; ஏதஸ்ய த ஸாம்வத்ஸ ரிகாதேரேவஸ்தி காலநியம:" என்று ஶ்ராத்தகாண்டத்திற் சொல்லி யிருக்கிறார். அப்படியே தான் ஶிஷ்டாநுஷ்டானமு மிருக்கின்றது.

சிலர், 'வைத்யநாத தீக்ஷிதருடைய ஆஹ்நிக காண்டத்திலும் ஸ்ம்ருதிமுக்தாபலம் ஆஹ்நிக காண்டத்திலு மெடுக்கப்பட்ட வசநங்களெல்லாவற்றிலுஞ் சொல்லப்பட்ட புண்யகாலமானது ஸ்நானத்துக்கும் தானத்துக்கும் மாத்திரமேயொழிய ஶ்ராத்தத்துக்குச் சொல்லப்படவில்லை; ஆகையால், ஶ்ராத்தத்துக்கு ஸாமாந்யமாகச் சொல்லப்பட்ட அபராஹ்ண காலத்திலேயே ஸங்க்ரமண நிமித்தமான ஶ்ராத்தமும் செய்யவேண்டும்' என்கிறார்கள். அது அநுபபந்நம். "ஸ்நானம் தானம் வரோऽஹநி" என்பவையெல்லாம் ஶ்ராத்தத்துக்கு முபலக்ஷண மாகையால் ஸங்க்ரம நிமித்தமாகிய ஶ்ராத்தமும் அந்தப் புண்யகாலத்திலேயே செய்வதற்கு பாதகமில்லை.

பின்னும், "ஸ்நாநாதிகம் வரோஶ" "ஸ்நாநாத்யவிமக்ஷேஷு" "ஸ்நாநதாந ஜபாதிஷு" "ஸ்நாநாதி ஶாத்ரத:"

என்கிற வசநங்களிலுள்ள 'ஜாதி' பதத்தாலே ஸ்ராத்தத்தை ஊஹித்துக்கொள்ளலாம். பின்னும். "உத்ஸ்ராத்த ஸ்ராவணிக்ரியா" "ஸ்நாநாத்யவிகர்மஸு" என்கிற வசநங்களி லுள்ள க்ரியாதிபதங்களின் ஸாமர்த்யத்தாலே அவ்விடத்தில் ஸ்ராத்தமும் விவக்ஷிதமென்று சொல்லலாம். ஆகையாலே, ஸங்க்ரம நிமித்தமாக எந்த எந்த க்ரியைகள் செய்யவேணுமென்று ஸாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்தந்த க்ரியைகளெல்லாம் அந்தப் புண்யகாலத்திலேயே செய்யவேண்டு மென்று ஏற்படுகிறது. ஆகையாலே, ஸங்க்ரமநிமித்தமான ஸ்ராத்தமும் ஸ்ராத்தத்திற்கு ப்ரதிநிதியாக ஸாஸ்த்ரங்களாலே விதிக்கப்பட்ட திலதர்ப்பணமும் கீழ்ச்சொல்லியபடியே பகலில் ஸங்க்ரமத்திற்கு ஸமீபித்தகாலத்திலேயும், இரவில் ஸங்க்ரமம் நேர்ந்தால் ஸாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட புண்யகாலத்திலேயும் செய்யவேண்டு மென்று ஏற்படுகிறது.

சிலர், 'திலதர்ப்பணம் ஸ்ராத்தத்துக்கு ப்ரதிநிதியாகச் சொல்லப்படாததாலே அது ப்ரதிநிதியாக மாட்டாது' என்பார்கள். அதுவும் "அபாவாத்தர்ப்பணேனைவ விதீநம் யதேந து | ஸ்ராத்தம் ப்ரகர்த்தும் ஹோமோ வா த்விஜஸத்தம: || ஸ்நானம் வா விதிவத்ப்ர: கர்த்தவ்யம் திலதர்ப்பணம் ||" என்கிற தேவல வசநத்தால் திலதர்ப்பணமும் ஸ்ராத்தத்திற்கு ப்ரதிநிதியாகச் சொல்லபபட்டிருக்கிறதால் ஸமர்த்தநம். இந்தத் தேவலவசநம் வைத்யநாததீக்ஷிதர் ஸ்ராத்தகாண்டத்திலும் நிர்ணயஸிந்துவிலும் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பின்னும், "அந்நேந வா யதாஸக்தி காலே ப்ராப்தே ஹ்யுபோஷித: | போஜயிஷ்யதி விப்ராந் ஸ்நாத்வா விதிவதாசர: || அஸமர்த்தோ ப்ரதாநஸ்ய தாந்யாதீந் ஸ்வஸக்தித: | ப்ரதாநஸ்ய த்விஜாக்ர்யேப்ய: ஸ்வல்பம் வாபி ஹி தக்ஷிணாம் || திலை:

[illegible] ।" என்கிற ப்ரமாணமான ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் மூன்றாவது அம்ஸத்தில் பதினைந்தாவது அத்யாயத்தில் திலதர்ப்பணமு ஸ்ராத்தத்துக்கு ப்ரதிநிதியாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

"[illegible]" என்கிற வசநத்தாலும், "[illegible]" என்கிற காத்யாயந வசநத்தாலும், "[illegible]" என்கிற வைதிக ஸார்வபௌமருடைய ஸ்ம்ருதிவிலோசநத்திலிருக்கும் வாக்யங்களாலும் ஸங்க்ரம காலத்தில் அந்ந ஸ்ராத்தத்துக்கு ப்ரதிநிதியல்லாத ஆமஸ்ராத்தமே முக்யமாக விதிக்கப்படுகிறது என்று ஏற்படுகிறது. இந்த ஆமஸ்ராத்தமும் கீழ்ச் சொல்லியபடியே புண்ய காலத்திலேயே செய்யவேண்டும். பூர்வாஹ்ணாதி காலம் பார்க்கவேண்டியதில்லை.

சிலர், "[illegible]" என்று வைதிக ஸார்வபௌமர் ஸ்ம்ருதிவிலோசநத்தில் சொல்லியிருப்பதாலே, ஸங்க்ரம நிமித்தமான அந்நஸ்ராத்தத்துக்கு ப்ரதிநிதியாக விதிக்கப்பட்ட ஆமஸ்ராத்தம், அபராஹ்ணத்திலேயே பண்ணவேண்டியதாக விதிக்கப்பட்ட ஆமஸ்ராத்தாங்கமான திலதர்ப்பணத்தைச் செய்த பிறகு செய்யவேண்டியதாகையால் அபராஹ்ணத்திலேயே செய்யவேண்டுமென்றும், 'ஒரு முக்யத்திற்கு அநேக ப்ரதிநிதிகளிருந்தாலும் ப்ரதிநிதியைச் செய்யவேண்டுமென்றால் மாத்ரம் இஷ்ட

276

மான ஏதாவது ஒரு ப்ரதிநிதியைச் சக்திக்குத் தகுந்தபடி செய்யக்கூடும்; அப்படிக்கில்லாமல் "ஆமஶ்ராத்தம் ப்ரகுர்வீத" என்று ஆமஶ்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருக்குமிடத்தில் திலதர்ப்பண ரூபமான ப்ரதிநிதியை எடுத்துக்கொள்வதற்கு ந்யாயமேயில்லை; அப்படி திலதிர்ப்பணத்தை ஸங்க்ரம ஶ்ராத்தத்திற்கு ப்ரதிநிதியாக எடுத்துக்கொண்டாலும் "ஶிஷ்டாபாவே ஸாமாந்யாத் ப்ரதிநிதிः, தத்ஸ்தாநாவஸ்யாத்" என்கிற ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரத்தின்படியே அபராஹ்ண காலத்தில் செய்யவேண்டிய அந்நஶ்ராத்தத்திற்குப் ப்ரதிநிதியாகவந்த திலதர்ப்பணமும் அபராஹ்ணத்திலேயே செய்யவேண்டும்' என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் அஸம்பவம். ஏனெனில்; "ஸங்க்ராந்தௌ உபராகே ச ப்ரவாஸே புத்ரஜந்மநி ஆமஶ்ராத்தம் ஸமாசரேத்" இத்யாதிகளான வசநங்களில் அநியத நிமித்தங்களான உபராகத்திலும் ஸங்க்ரமத்திலும் புத்ரஜந்மாவிலும் விதிக்கப்பட்ட ஆமஶ்ராத்தம் அந்நஶ்ராத்தத்திற்கு ப்ரதிநிதியன்று; அவைகளில் ஆமஶ்ராத்தமே முக்யமாகவே விதிக்கப்படுகிறது. ஏனென்றால் க்ரஹணத்திலும் புத்ரஜந்மாவிலும் அந்நங்கிடையாததனால் ஆமஶ்ராத்தம் ப்ராப்தமாயிருக்க விஶிஷ்ய 'க்ரஹணே' யென்றும், 'புத்ரஜந்மநி' யென்றும் எடுத்தது வ்யர்த்தமாகிவிடு மாகையாலே க்ரஹணத்திலும் புத்ரஜந்மத்திலும் விதிக்கப்பட்ட ஆமஶ்ராத்தம் அந்நஶ்ராத்தத்திற்குப் ப்ரதிநிதியன்றென்று எப்படி ஏற்படுகிறதோ, அப்படியே ஸங்க்ரமண நிமித்தமாக விதிக்கப்பட்ட ஆமஶ்ராத்தமும் அந்நஶ்ராத்தத்திற்கு ப்ரதிநிதியன்று என்று ஏற்படுகிறது. க்ரஹணம் முதலியவைகளில் விதிக்கப்பட்ட ஆமஶ்ராத்தம் முக்யமென்றும் ஸங்க்ரமண நிமித்தமாக விதிக்கப்பட்ட ஆமஶ்ராத்தம் அந்நஶ்ராத்தத்திற்கு ப்ரதிநிதியென்றுஞ் சொல்வதற்கு ப்ரமாண மில்லாததுடன் ஒரே ஶ்லோகத்தில் சொல்லிய அநியத நிமித்தஶ்ராத்தங்களுக்குள்

ஒன்று முக்யமென்றும் ஒன்று ப்ரதிநிதியென்றுஞ் சொல்வது ந்யாய விருத்தம். ஆகையால், ஸங்க்ரமமும் உபாகமும் புத்ரோத்பத்தியும் இவைமுதலியவையெல்லாம் வெவ்வேருகவே முக்யாமஸ்ராத்தத்திற்கு நிமித்தம். "[illegible]" என்று வைதிக ஸார்வபௌமரும் அப்படியேதான் சொல்லியிருக்கிருர். பின்னும், "[illegible]" என்று வைதிகஸார்வபௌமர் சொன்னது அங்கஸ்ராத்தத்திற்கு ப்ரதிநிதியான ஆமஸ்ராத்த விஷய மென்பது வைதிகஸார்வபௌமருடைய "[illegible]" என்கிற வாக்யங்களாலேயே ஏற்படுகிறது.

"[illegible]" என்று ஆமஸ்ராத்தத்திற்கு பூர்வாஹ்ணம் காலம் விதிக்கப்பட்டிருக்க, ஸங்க்ரமநிமித்தமாகவந்த ஆமஸ்ராத்தம் பகலிலெப்பொழுதும் பண்ணலாமென்று சொல்வதெப்படி யென்னில்; "[illegible]" என்கிற ஸார்வபௌமருடைய வாக்யத்தாலே, "[illegible]" என்பது [illegible]த்ரவிஷயமென்று ஏற்படுகிறது. ஆகையால், ஸங்க்ரம நிமித்தமாக விதிக்கப்பட்ட ஆமஸ்ராத்தமும், அதற்கு ப்ரதிநிதியான திலதர்ப்பணமும் காலநியமமில்லாமல் எப்பொழுதும் பண்ணலாம். இவ்விதமாக அபிப்ராயங்கொண்டு பூர்வீகர்களான ஸிஷ்டர்கள் அநுஷ்டிக்கிருர்கள். அதைப் பிசகென்று "[illegible]" என்கிற வாக்யத்தை ப்ரமாணமாக ஒத்துக்கொண்டவர்கள் சொல்லமாட்டார்கள்.

சின்னமு. ஈ. ஸ்ரீநிவாஸ பாட்ராசாரியர்.

278

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

நிருபாதிக ஸௌஹார்த்தம்.

லோகத்தில் ஸௌஹார்த்தமென்பது பெரும்பாலும் க்ருத ப்ரதிக்ருதத்தை அபேக்ஷித்திருக்கிறதாக நாம் பார்க்கிறோம். ஒருவன் நமக்கு ஓர் உபகாரத்தைச் செய்தால் அது காரணமாக அவனிடத்தில் நமக்கு ஒரு விஶ்வாஸமும், அபகாரத்தைச் செய்தால் அவனிடத்தில் ஒரு அப்ரீதியும் நமக்கு உண்டாவது ஸஹஜமாக இருக்கிறது. நிருபாதிகமான விஶ்வாஸத்தையாவது த்வேஷத்தையாவது இந்த லோகத்திலே நாம் பார்ப்பது துர்லபம். ஆனாலும், சில விடங்களில் புத்தி பூர்வமாக நம்க்கு யாதொரு உபகாராதிகளுக்கு ஹேது இல்லாமல் இருக்கையிலும், ஆக்ருதி விஶேஷத்தாலாவது ஶப்த விஶேஷத்தாலாவது நம்முடைய மநஸ் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டு அந்த ஸ்தாநங்களில் ஒரு விதமான ப்ரீதியைச் செய்கிறது உண்டு. ரம்யமான பதார்த்தத்தைப் பார்ப்பதனாலும் மதுரமான ஶப்தத்தைக் கேட்பதனாலும் நம்முடைய ஆத்மாவுக்கு ஒரு ஸுகம் உண்டாகின்றது என்கிற காரணத்தால் இம்மாதிரியான விஷயங்களில் ஜநிக்கும் விஶ்வாஸமும் ஸோபாதிகம் என்றே சொல்லக்கூடும். மாதா பிதாக்கள் ப்ரஜைகளிடத்தில் வத்ஸலர்களாக இருப்பதும், இதர விதமான பந்துத்வ ப்ரயுக்தமாக ப்ரீதி உண்டாவதும் இவையெல்லாம் ஸாக்ஷாத்தாக நேரும் ஆநுகூல்யாதிகளைக் காரணமாக உடைத்தாயிராமல் இருந்தாலும், பரம்பரையாக ஆத்ம பர்யவஸாயிகள் ஆகின்றன என்பதில் ஸந்தேஹம் இல்லை. ஆனால்,

“ 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌷𑌜𑌤𑌿 𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃 𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃
𑌨 𑌖𑌲𑍁 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍁𑌪𑌾𑌧𑍀𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 ।
𑌵𑌿𑌕𑌸𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌪𑌤𑌂𑌗𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑌯𑍇 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌂
𑌦𑍍𑌰𑌵𑌤𑌿 𑌚 𑌹𑌿𑌮𑌰𑌶𑍍𑌮𑌾𑌵𑍁𑌦𑍍𑌗𑌤𑍇 𑌚𑌂𑌦𑍍𑌰𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 ॥ ”

என்று கவிகள் வர்ணிப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். ‘லோகத்தில் ப்ரீதி முதலிய ஹ்ருதய பாவங்கள் உண்டாவதற்கு நம்மால் அறியக்கூடாத ஆந்தரமான காரணங்கள் இருக்கின்றனவே தவிர, பாஹ்யமான காரணங்களை அவைகள் ஆச்ரயித்து நிற்கவில்லை; ஸூர்யோதயத்தில் தாமரஸ புஷ்பம் மலர்வதும், சந்த்ரோதயத்தில் சந்த்ர காந்தக் கல் உருகுவதும் எவ்விதமான பாஹ்ய காரணத்தைப் பற்றி உண்டாகின்றன?’ என்று ஜடமான த்ரவ்யங்களுடைய நிதர்சனத்தைக் கொண்டு ஆத்ம விஷயத்திலும் நிருபாதிக விச்வாஸம் உண்டு என்று கவிகள் நிர்வஹித்திருக்கிறார்கள்.

இது கவிகளுடைய வர்ணனையே. ஸங்குசிதமும் ஸாதாரணமுமான ப்ராக்ருத விச்வாஸத்தை சுத்தமும் உத்தமமுமான விச்வாஸம்போலப் பாவித்துச் சித்தரஞ்ஜநத்திற்காக வர்ணிப்பதான கோஷ்டியை இது சேருமே தவிர, யதாவத்தாக வஸ்து ஸ்திதியின் நிர்த்தேசம் என்று சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால், உத்க்ருஷ்டமான அந்த நிஷ்காரண விச்வாஸம் குணத்ரயத்தால் அபிபூதர்களான நம்மிடத்தில் நேர்வது துஸ்ஸாத்யம். கல்யாண குணம் நிறைந்த பகவான் நம்மிடத்தில் செய்யும் வாத்ஸல்யத்தை நிஷ்காரணமென்று சொல்லலாம்; அதே மாதிரி ஸத்வம் தலையெடுத்துப் பகவானிடத்தில் பக்திரூபமான ப்ரீதியைச் செய்யும் பாகவதர்களிடத்தில் இப்படிப்பட்ட விச்வாஸத்திற்கு இடம் உண்டு. மற்றை எந்த இடத்திலும் அது ஸம்பவிக்காது என்பது நிச்சயம். லோகத்தில் எவ்விடத்திலாவது அதற்குச் சற்றேறக்குறைய ஸத்ருசமான விச்வாஸம் தென்பட்டால் அது ஸாமாந்ய விச்வாஸத்தைக் காட்டிலும்

உத்க்ருஷ்ட மென்றும், யோகிகளுக்குத் துல்யமாக ஸர்வ பூதங்களிலும் பரமாத்மாவைப் பார்க்கும் பாகவதர்களுக்கே அது ஸாத்யமென்றும் சொல்லவேண்டும்.

யதார்த்தமாகவே, நம்மால் ப்ரீதி செய்யப்படும் வஸ்துக்களுள் பரமாத்மாவே மிகத் தகுந்த ப்ரீதி பாத்ரம். ஜந்து ஸாமாந்யத்திற்கே அவனிடத்தில்தான் நிஷ்காரணமாகவும் நிரதிசய மாகவும் ப்ரீதி ஸம்பவிக்கக்கூடும்.

“ஸர்வேஷாமேவ ஜந்தூநாம் த்ருவ ஆத்மைவ வல்லபः ।
இதரேऽபத்யவித்தாத்யா: தத்வல்லபதயைவ ஹி ॥”

[எல்லாருக்கும் பரமாத்மாவாகிய பரமபுருஷனே நிரதிசய ப்ரியன்; தேஹம் முதல் ஜீவன் வரையிலுள்ள மற்றைப் பதார்த்தங்களெல்லாம் பரமாத்மாவுக்கு வல்லபங்கள் என்கிற காரணத்தினாலே ப்ரீதி பாத்ரங்கள் ஆகின்றன] என்று ஸ்ரீ பாகவதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ச்ருதியும், “ந வா அரே பத்யு: காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி, ஆத்மநஸ்து காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி” என்று இதே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றது. இப்படிப்பட்ட ப்ரீதியே பரம ச்ரேயஸ்ஸுக்குக் காரணமாகிறபடியால் அதன் நிஷ்பத்தியைத்தேடவேண்டிய நாம், அதற்கு உபகாரகமாக இருக்கும் ஐஹிகமான ஸர்வ பூத ஸௌஹார்த்தத்தை எப்பொழுதும் உணர்ந்து அநுஷ்டித்து வரவேண்டியது அவச்யம். நிருபாதிகமாகஅதை அநுஷ்டிப்பது ஸாத்யமில்லாவிடினும் ஸோபாதிகமாகவாவது அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்பதே ஸகல ஆசார்யர்களுடைய திருவுள்ளம்.

ஒரு ஆஸ்திகன்.

ஸ்ரீ:

புஸ்தகவிமர்ஶம்.

குருபரம்பரா ப்ரபாவம்.

ஸ்ரீமத் த்ருதிய ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர பரகாலஸ்வாமி அருளிச்செய்த மூவாயிரப்படி குருபரம்பரா ப்ரபாவம் என்னும் க்ரந்தம், சென்னை பச்சையப்பன் காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீ கொமாண்டூர் அநந்தாசாரியரால் புதிதாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டு இப்பொழுது வெளியாகி யிருக்கிறது. நமக்காக அனுப்பப்பட்டுள்ள அந்தப்புஸ்தகத்தின் ஒரு ப்ரதியை மிக்க ஸந்தோஷத்துடன் நாம் வரப்பெற்றோம். புஸ்தகத்தின் ஆக்ருதியும் அச்சுப் பதிப்பு ஸம்பத்தமான மற்றை அம்ஶங்களும் மிக ரமணீயங்களாக இருக்கின்றன. இந்தப் புஸ்தகத்தை வெளியிடுவதில் ஸ்ரீ. கொ. அநந்தாசார்யர் மிகுந்த பரிஶ்ரமத்தை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறதாகவே தெரியவருகிறது. பரமோபகாரர்களான ஆசார்யர்களால் ஜகத்தினுடைய ஹிதத்தின் பொருட்டே அநுக்ரஹிக்கப்பட்டுள்ள இது போன்ற க்ரந்தங்கள் லுப்தங்களாகாமல் பல பெயர்களுக்கு எட்டும்படி பரவுவதே பஹுஜநங்களுடைய நன்மைக்கு ஹேதுவாகுமாதலால், இதை அப்படிப் பரவச்செய்வதில் பரிஶ்ரமத்தை எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ அநந்தாசார்யர் விஷயத்தில் நாம் எல்லாரும் க்ருதஜ்ஞதை யுள்ளவர்களாகவே இருக்கிறோம். இந்தப் புஸ்தகம் வேண்டுமவர்கள் ஸ்ரீ. கொ. அநந்தாசார்யருக்கே நேரில் எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் இதன் விலை ரூ. 1—8—0.

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

(1.)

ஹிந்துக்களின் மதக்கொள்கையும், அநுஷ்டாநங்களும்.

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

அடியேனுடைய மிதஜ்ஞதையைக் கொண்டு எழுதினதைத் தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்ததற்கு க்ருதஜ்ஞதையுடன் இருக்கிறேன். தீபிகை அபிமாநிகளின் அபிப்ராயத்தை அறிய நினைத்திருந்த அடியேனுடைய எண்ணம், தேவரீருடைய அபிப்ராயம் வெளிவந்ததால் பூர்த்தியாக அவகாஶம் இல்லாமற் போய்விட்டது. ஆகிலும், ஏதாவது வெளிவருமென்றும், ப்ரசுரமாகுமென்றும் நம்புகிறேன்.

இப்பொழுது எழுதவேண்டிய அம்ஶம் ஒன்று மாத்திரம் இருக்கிறது. 'வேதாந்திகளிடத்தில் ஸத்யமில்லை' என்று நான் எழுதிய வாக்யத்திலுள்ள 'வேதாந்திகளிடத்தில்' என்கிற பதத்திற்குள் 'இக்காலத்து' என்கிற பதம் தொக்கியிருக்கிறது. ப்ரக்ருதம் நம்முடையவும் இந்தத் தேஶத்தினுடையவும் ஸ்திதியைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, ஸத்யத்திலிருந்து தவறாமலிருந்த தர்ம புத்ராதிகளைப் போலிருப்பவர்களைச் சொன்னதாகாது.

நம்மவர்களில் சிலர் வேதாந்திகளென்று பெயர்மாத்ரம் சொல்லிக் கொண்டு அநுஷ்டாநாதிகளில் வேறுபாடாக இருப்பதைக் காணலாமென்று சொன்னபடி. அப்படி இல்லாவிடில், நம்முடைய தேவாலயங்களும் மற்றும் அநேக தர்ம ஆஸ்தாநங்களும் மடங்களும் இவ்வளவு தாழ்ந்த ஸ்திதியை அடைவதற்குத் தகுந்த ஹேதுவில்லை. மதக் கொள்கைகளிலும் ஸம்ப்ரதாயங்களிலும் பேதங்கள் இருப்பது மாத்ரம் த்வேஷத்திற்கும் மற்றைக் குறைவுக்கும் ஸரியான ஹேதுவாகாது.

மேற்சொன்ன அம்ஶங்களில் சீர்திருத்தங்கள் ஏற்படுகிற வரையில், மேற்படி ஸ்தலங்களின் தர்ம பரிபாலநஸ்தர்கள் வேதாந்திகளென்று பெயர் மாத்ரம் கொண்டவர்களேதவிர நிஜ வேதாந்திகளல்ல ரென்பது

சித்தூர்
12—5—13.

நிஜ மதம்.

(2.)

குருபரம்பரா ப்ரபாவம்.

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

1913-ம் வருஷத்தில் புதிய திருத்தமான பதிப்பென்று ஒரு 'குருபரம்பரா ப்ரபாவம்' பச்சையப்பன் காலேஜில் தமிழ்ப் பண்டிதரொருவராகிய கொமாண்டூர் அநந்தாசார்யர் என்பவரால் அச்சிட்டு ப்ரசுரமாகி வருகிறது.

அதில் 185-வது பக்கத்தில், (1) அபயப்ரதாந ஸாரம், (2) ப்ரபந்த ஸாரம், (3) ஆஹார நியமம் என்கிற க்ரந்தங்கள் நயினாசார்யர் அருளிச் செய்த க்ரந்தங்கள் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதிலேயே 170-வது பக்கத்தில் தேஶிகன் செய்திருக்கும் அநேக க்ரந்தங்களில் 121-க்ரந்தங்கள் வேத்யங்களென்றும், 171-வது பக்கத்தில் (1) அபயப்ரதாந ஸாரம், (2) ஆஹார நியமம் பாட்டு 21, (3) ப்ரபந்தஸாரம் பாட்டு 11-ஆகிய இம்மூன்றும் தேஶிகன் செய்த க்ரந்தங்களென்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. மேல்கண்ட பண்டிதராவது மற்றை வித்வான்களில் யாராவது இதில் எது பிசகு? அல்லது தேஶிகன் அபய ப்ரதாநஸாரம், ஆஹாரநியமம், ப்ரபந்தஸாரம் தவிர, நயினாசார்யரும் வேறு இப்பெயருள்ள க்ரந்தங்கள் செய்திருக்கிறாரா? அப்படி இருந்தால் அந்தப் புஸ்தகங்கள் எங்கே கிடைக்கும்? என்பதை விவரமாய் எழுதும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

சித்தூர்,
22—7—13.

நீலமேகம். ஸ்ரீநிவாஸ வரதன்.

(3.)

ஸ்ரீ அஹோபிலம் லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் ஸந்நிதி.

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபருக்கு.

நாகபட்டணம் ஸப்கோர்ட்டில் திவான் பஹதூர் டி. டி. ரங்காசாரியர் முதலிய சிலர், ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் அழகிய சிங்கர் முதலிய சிலர் பேரில் வ்யாஜ்யம் செய்திருக்கும் விஷயம் அநேகமாக எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். இந்த வ்யாஜ்யத்தின் பிராது தாக்கலானவுடன், 'முதல் ப்ரதிவாதியாகிய ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர், இரண்டாவது ப்ரதிவாதியாகிய ஸ்ரீ காரக்குறிச்சி ஸ்வாமிக்காவது அல்லது மூன்றுவது ப்ரதிவாதியாகிய ஸ்ரீ. சக்ரவர்த்யாசார்யருக்காவது ஆஸ்தாநத்தைக் கொடுத்துவிடக் கூடாது' என்று தாத்காலிக மறியல் உத்தரவு (Temporary injunction order) ஆகியிருக்கிறது. சென்ற 26—7—13 ல், இந்த மறியல் உத்தரவு முடிவான பைஸலுக்குக் கோர்ட்டில் எடுக்கப்பட்டபொழுது, மூன்றுவது ப்ரதிவாதியாகிய ஸ்ரீ. சக்ரவர்த்யாசார்யர் ஸந்நிஹிதராக இல்லாததால், அவர் ஸம்பந்தப்பட்ட வரையில் 'கக்ஷி இல்லை' (Ex Parte) என்று கோர்ட்டார்கள் குறித்திருக்கிறர்கள். இப்பொழுது முதல் ப்ரதிவாதியால் எழுதி வைக்கப்பட்ட மரண ஶாஸநம் (Will) அந்த நிலைமையில் ஊர்ஜிதத்திற்கு வாராமலே வெற்றுக் கடிதமாகிவிட்டது என்றே நாம் நினைக்கலாம்.

இந்த ஸந்நிதியில், ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தில் ஆஸ்தையுள்ள ஶிஷ்யர்கள் அனைவரும், இந்த வ்யாஜ்யம் மேல் நடவாமல் நின்று விடவேண்டுமென்றும், கொஞ்ச காலம் முன் வரையில் அநேக நூற்றுண்டுகளாக நம்முடைய ஸ்ரீ ஸந்நிதி கார்யங்களெல்லாம் கோப்யமாகவும் கௌரவமாகவும் நடந்து வந்தது போல இன்னும் அநேக நூற்றுண்டுகளுக்கு அவை நடைபெற்று வரவேண்டுமென்றும் எண்ணம் கொண்டு அவ்வித நிஷ்பத்தியைக் குறித்து உந்முகர்களாக இருக்கிறபடியால் இந்த வ்யாஜ்யத்தின் வாதிகள் அந்த எண்ணத்திற்கு இணங்கி, இந்த வ்யவஹாரத்தைக் கோர்ட்டிலேயே முடிவுபெறும்படி விட்டு விட்டிராமல், நமக்குள்ளாகவே ஒரு விதமாகத் தீர்த்துக் கொள்வது நலம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. தேவரீர்களைப்போன்ற ஶிஷ்ய ப்ரமுகர்கள் இதுவிஷயத்தை ஆலோசித்து 'இவ்விதம் செய்யவேண்டும்' என்று தீபிகை மூலமாக ஏற்பாடுசெய்தால் நம்முடைய மடத்திற்குக் கீர்த்தியும் நமக்குக் கௌரவமும் வ்ருத்தியாகும்.

மதுரை, 4—8—13. கே. சேஷய்யங்கார், பி-ஏ., பி-எல்.

ஸ்ரீரங்கம் தேவஸ்தாநம்.

இந்தத் தேவஸ்தாந பரிபாலந விஷயமாக, திருச்சிராப்பள்ளி ஸப்ஜட்ஜ் அவர்களால் சென்ற ஆகஸ்டு மாஸம் 7௳ திநம் பின் வருமாறு ஒரு வ்யவஸ்தை ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது:—

1. இந்தத் தேவஸ்தாநத்தின் பரிபாலநம், மூன்று நியந்தாக்கள் ஐந்து தர்ம கர்த்தாக்கள் ஒரு கோஶாதிகாரி ஆகிய ஒன்பது அதிகாரிகளுடைய அதீநமாக இருக்கவேண்டும்.

நியந்தாக்கள்.

2. இவர்களுக்கு, தர்மகர்த்தாக்களுடைய வேலையைப் பரிசீலநம் செய்ய அதிகாரம் உண்டு; இவர்களில் ஒருவர் தென்கலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மண ராகவும், ஒருவர் வடகலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணராகவும், ஒருவர் ஸ்மார்த்த அல்லது மாத்வ ப்ராஹ்மணராகவும் இருத்தல் வேண்டும். தேவஸ்தாந ஸம்பந்தமான கைங்கர்ய பரர்களாவது கோயில் கமிட்டியாராவது நியந்தாக்களாக இருக்கக் கூடாது. இவர்கள் ஐந்து வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை புதிதாக நியமிக்கப்படவேண்டும். ஒரு தடவை இருந்தவர்களே திரும்பவும் நியமிக்கப்படலாம்.

தர்ம கர்த்தாக்கள்.

3. இவர்கள் ஐந்து பெயர் :—(1) இப்பொழுது இருப்பதுபோல மாறி மாறிவரும் பரம்பரை ஸ்தலத்தார் ஒருவர், (2) தென்கலை ப்ராஹ்மணர் ஒருவர், (3) வடகலை ப்ராஹ்மணர் ஒருவர், (4) சைவர் ஒருவர் (இவர் மாத்வ ப்ராஹ்மணராகவும் இருக்கலாம்), (5) மாத்வ ப்ராஹ்மணர் ஒருவர். தென்கலை வடகலை, தர்மகர்த்தாக்கள் கோயில் கமிட்டியாராலும், சைவ மாத்வ தர்ம கர்த்தாக்கள் கோர்ட்டார் அவர்களாலும் நியமிக்கப்படுவார்கள். ஸந்நிதி கைங்கர்ய பரர்களாவது நியந்தாக்களாவது கோயில் கமிட்டியாராவது தர்மகர்த்தாக்களாக இருக்க அர்ஹர்கள் அல்லர். தர்ம கர்த்தாக்களுடைய நியமநம் ஐந்து வருஷத்திற்கு ஒருதடவை செய்யப்படும்; ஸ்தலத்தாராகிற தர்ம கர்த்தா மாத்ரம் இப்பொழுது இருப்பது போல ப்ரதி ஸம்வத்ஸரமும் நியமிக்கப்படுவர்.

கோசாதிகாரி.

4. இவர் கோர்ட்டார் அவர்களால் நியமிக்கப்படுவர்; மாதச்சம்பளம் ரூ. 200, இவர் தென்கலையாகவாவது வடகலையாகவாவது இருக்கக்கூடாது; ஹிந்துவாக இருக்கவேண்டும். ரூ. 5000 ஜாமீன் கட்ட வேண்டும். தேவஸ்தாந ஸம்பந்தமான பணம் முழுவதும் இவரிடமே இருக்க வேண்டும்.

சில ஸாமாந்ய விதிகள்.

5. நியந்தாக்களாகவாவது தர்ம கர்த்தாக்களாகவாவது இருப்பதற்கு, பின்வருமவர்கள் அர்ஹர்களல்லர் :—(1) 25 வயதுக்கு உட்பட்டிருப்பவர்கள், (2) இன்ஸால் வெண்டான கடனாளிகள், (3) வேலை செய்யக்கூடாதவளவு இந்த்ரியலோபம் அடைந்திருக்கிறவர்கள், (4) தமது குடும்பத்தில் மற்றொருவரை நியந்தாவாகவாவது தர்மகர்த்தாவாகவாவது உடைத்தா யிருப்பவர்கள், (5) இந்தியன் பீனல் கோட் 109, 110 - வது ஸெக்ஷன்படி குற்றவாளியாகக் கோர்ட்டாரால் தீர்மானிக்கப்பட்டவர்கள்.

[6, 7, 8 - இந்த மூன்று விதிகள், கோயில் கார்யம் நடத்தவேண்டிய பரிபாடியை நிர்த்தாரணம் செய்கின்றன.]

8. இந்த வ்யவஸ்வதை ஸம்பந்தமாகக் கீழ்க்கூறப்பட்டிருக்கும் விதிகளை மாற்றவும், புதிய விதிகளைச் சேர்க்கவும், இருக்கிற விதிகளை நிவ்ருத்திக்கவும் கோர்ட்டார் அவர்களுக்கு அதிகாரமுண்டு. அப்படிச் செய்வதற்குத் தாங்களாகவேயாவது, தேவஸ்தாநத்தில் ச்ரத்தையுள்ள யாராவது ஒரு வ்யக்தியின் ப்ரோத்ஸாஹநத்தின் பேரிலாவது கோர்ட்டார் ப்ரவ்ருத்திக்கலாம்.